

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab

1/2023 - august

Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

Livets kartotek

X1 - Universets jeg

Reinkarnation og skæbne

Livet har en mening

Det Tredie Testamente og Kristi genkomst

Om primitiv og intellektuel opfattelse af Guddommen

Bibelens påskemysterium og dets betydning i dag

Reviderede og ægte udgaver af Det Tredie Testamente

Kærlighed

Hjørringhistorier

Kurser, foredrag og udstillinger

Vigtige centrumsfornemmelser er i opbrud

Martinus' sidste og udvidede forklaring på Kristendommen

EN GAVETIL DIG

Vi har alle skytsengle

Vi har alle både fysiske og åndelige skytsengle ifølge Martinus og åndsvidenskab. Allerede før vi inkarnerer (bliver født) ind i den fysiske verden, har vi skytsengle. Næmlich vores kommende forældre. De sørger for beskyttelse, mens vi er i fostertilstanden - hvis de ellers gør det, og ikke aborterer os. Hvis de aborterer os, svigter de deres ansvar som skytsengle. Men lykkes det os at komme levende til denne fysiske verden, er vores forældre vores første sande fysiske skytsengle, under vores babystadier, barndom, teenage-alderen og de første ungdomsår. Senere, hvis eller når vi selv sætter børn i verden bliver vi selv skytsengle for vores egne børn. Desuden har vi alle op til flere åndelige skytsengle, som inspirerer og hjælper os livet igennem. Ud over dette oplever vi, hvis vi er opmærksomme på det, at vi livet igennem møder mennesker, som pludselig og uventet træder ind på vores livsbane som fysiske skytsengle, der hjælper og vejleder os med mere eller mindre svære livsopgaver. Disse fysiske skytsengle er væsener, som af og til hjælper os, endog i meget vanskelige situationer. Selv er jeg til stadighed blevet hjulpet af sådanne fysiske skytsengle, og har også selv i mange tilfælde optrådt som skytsengel for andre mennesker, hvor jeg pludselig følte en stor trang til at give en hjælpende hånd i kortere eller længere tid, eller endda hele livet igennem, i visse tilfælde. En af de helt store fysiske skytsengle i mit liv har været Tage Buch, Martinus' bogholder og fortrolige ven. Tage Buch lærte Martinus at kende i

1936. Tage Buch kom pludseligt og helt uventet ind i mit liv og livsbane da han var 92 år gammel i 2003. Året efter - i 2004 - grundlagde Tage Buch og jeg - og et par andre personer - sammen Fonden Det Tredie Testamente, for at sætte gang i oplysnings- og informationsarbejdet omkring Martinus' åndsvidenskab og hans epokegørende livsværk Det Tredie Testamente. Noget som var gået nærmest helt i stå. Denne fysiske skytsengel, Tage Buch, havde jeg derefter næsten daglige samtaler med - ofte flere gange om dagen - fra han var 92 år til han var 104 år gammel og disinkarnerede (døde). En anden stor, kærlig og generøs og hjælpende skytsengel var Knud Jacobsen fra Retten på Vrangen, som også pludseligt og meget uventet trådte ind på min livsbane og meget intenst hjalp mig og mange andre under retssagen, som var anlagt imod os, fordi vi aktivt udgav de ægte, uændrede originale bøger af Martinus' værk - Det Tredie Testamente. Vi tabte efter næsten 10 års retssag, og blev pålagt en omgående betaling på 2,1 mio. kr. I dag udgives der næsten kun REVIDEREDE UDGAVER af Det Tredie Testamente. Knud Jacobsen trådte med megen kyndighed og visdom ind og reddede det såkaldte "Firkløver" fra den totale økonomiske ruin, som mørke kræfter i og uden for retssystemet havde planlagt skulle ske. Imidlertid havde Knud lugtet lunt og forhindrede dette ved en hurtig, simpel og genial manøvre, som med et pennestrøg satte en lidt for smart bobestyrer skakmat. Et træk som på 5 minutter reddede vores huse og værdier.

Bøden betaler vi imidlertid af på i mange år endnu. Men helt galt gik det heldigvis ikke, takket være skytsenglen Knud. Knud døde den 24. marts 2023, og få dage efter hans død viste der sig på himlen en skyformation ikke langt fra hans hjem, hvor han udåndede. Et billede af denne skyformation kan ses på forsiden af dette tidsskrift. Bedøm selv billedet, som blev taget af et af Knuds nære familiemedlemmer. Jeg viste helt impulsivt forsidebilledet til en bogtrykker, som spontant udbrød: "Det er jo Jesus". En anden jeg viste forsidebilledet her i Spanien sagde spontant: "Det er jo en engel". Jeg er Knud meget dybt taknemmelig. Og er glad for at jeg nåede at dokumentere Knuds liv med 20 timers videofilm. Knud var skytsengel for dem, som kom i klemme i retssystemet, gennem mere end 50 år. De har alle været dybt taknemmelige for Knuds hjælp. Knud arbejdede helt gratis. "Jeg kan ikke tage penge for min hjælp", sagde han til mig. I dag udgiver Martinus Institutet, som har copyrighten, næsten kun REVIDEREDE UDGAVER af Det Tredie Testamente. Fremtidige skytsengle må så sørge for at der udgives originale førstegangsudgaver fremadrettet. Martinus sagde og skrev jo tydeligt, at der ikke måtte rettes noget som helst efter hans bortgang fra det fysiske plan. Som Martinus formulerede det: "Der må ikke rettes så meget som et komma!"

--

Med kærlig hilsen
Jan Langekær

TIDSSKRIFTET ER GRATIS

Forlag og redaktionsadresse for *Den ny Verdenskultur*:

Forlaget Fonden Det Tredie Testamente
(Publishing House The Third Testament
Foundation),
Vestre Gade 6A,
DK-2605 Brøndby

Email: jan@langekaer.dk
CVR-nr. 29146721

Ansvarshavende redaktør: Jan Langekær

Tel: 2015 7811

www.dettredietestamente.info

ISSN: 0904-0633

Den ny Verdenskultur

BOGHOLDERI

Mobil: 2015 7811

Danske Bank, reg. nr. 3572,

konto nr. 3572030989

MobilePay: 227366

Fra udlandet:

IBAN Konto nr. DK6030003572030989

og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

Kærlig hilsen,

Den ny Verdenskultur

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab

INDHOLD

Redaktøren: "Vi har alle skytsengle"	2
Indholdsfortegnelse	3
Livets kartotek	4
Livet har en mening	7
X1 - Universets jeg	8
Reinkarnation og skæbne	10
Det Tredie Testamente og Kristi genkomst	12
Vigtige centrumsfønelser er i opbrud	16
INVÄNDNINGAR MOT MI:S UTGÅVOR AV MARTINUS VERK	24
Om primitiv og intellektuel opfattelse af Guddommen	28
Hjørringhistorier	30
Bibelens påskemysterium og dets betydning i dag	32
Kærlighed	38
Martinus' sidste og udvidede forklaring på Kristendommen	39
Udstillinger og sommerkonference - alle velkomne!	42
Kurser og foredrag	44
Udleveringssteder, studiegrupper og foredrag	46

Alle artikler, symboler og citater af Martinus

© Martinus Institut

Kunst fotos fra Unsplash

livets kartotek

Af Martinus

Hvert eneste menneske på jorden er en regerende fyrste, men dets rige er ikke af denne verden.

Hvert eneste menneske på jorden udfører i virkeligheden gennem sit daglige liv en regerende fyrstes handlinger. Det rige, over hvilket det enkelte menneske regerer, adskiller sig imidlertid fra de riger, som de personer, vi plejer at kalde fyrster, regerer over, derved, at det ikke er af denne verden. Hvert jordmenneskes rige har tre terræner, som vi kalder fortid, nutid og fremtid. I det midterste af nævnte terræner, der er det samme som det, vi kalder "nuet", har "fyrsten" sit regeringsæde, og fyrstetitlen udtrykkes som "jeget". Kun igennem nuet har dette, det enkelte menneskes fyrstendømme, forbindelse med den fysiske materielle verden. Denne forbindelse er det enkelte menneskes mere eller mindre åbne kanal ud til andre "fyrsters" riger og områder. Igennem denne kanal foregår den for riget livsvigtige import og eksport.

Hvad er det for livsvigtige produkter, der her importeres og eksporteres? Det er tanker. Menneskets sjæleliv, hele dets psykiske tilstand, afhænger af denne import og eksport af tanker, som det jonglerer med. Det er dels tanker, som erhverves ved oplevelser gennem de fysiske sanser ved organismens berøring med den fysiske materie eller naturen og ved kontakt med andre levende væseners fysiske organismer, altså ved vekselvirkning med de fysiske omgivelser; dels

er det tanker, som efter bearbejdelse af det importerede tankemateriale i menneskets indre rige atter sendes ud til omgivelserne og dermed til "nabofyrsternes riger". Måske er tankerne i en forbedret tilstand efter denne bearbejdelse, måske endda fuldkommentgjort, men måske er de også forringet og trukket ned på et lavere plan, alt eftersom vedkommende menneske er en kapacitet i regeringshandling eller kun en "stodderkonge", en falmet og anløben repræsentant for menneskets medfødte høje guddommelige værdighed.

Hvert menneskes daglige regeringshandling består således i at være en ledende myndighed i vekselvirkningen mellem sine egne og fremmede fyrsters tanker, hvilken vekselvirkning igen er det samme som livets oplevelse. Men da enhver tankemanifestation kun kan finde sted gennem visse nødvendige betingelser, kan dette at være en ledende myndighed heller ikke finde sted, uden at man opfylder disse betingelser. Det gør mennesker i større eller mindre grad, og hvor det kun sker i mindre grad, kan det ikke undgås, at fyrsten kommer til at føle sine mangler som regent. Betingelserne er overblik over og indsigt i tankeudvekslingens særlige natur. I samme grad, som denne indsigt er mangelfuld, bliver regeringshandlingerne, dvs. udvekslingen af tanker med næsten eller de omgivende fyrster, mere eller mindre uheldig. Ja, måske ligefrem katastrofal. Denne mangelfulde indsigt er så meget desto mere farlig, eftersom hvert menneske har fuldstændig suverænitæt i sit eget rige. Hvis denne magtbesiddelse baseres på mangelfuld eller ligefrem falsk indsigt,

bliver den katastrofal. Da opstår der krige, der før eller senere medfører nederlag, og fyrstens rige kan blive hærgnet og ødelagt. Udførslen fra riget er da kun en eksport af dårlige tanker, som ingen har brug for, da de ikke har værdi for andre. Der er derfor ingen efterspørgsel efter dem, og tilstanden i riget vil snart være den rene hungersnød og elendighed, den vil være et "helvede", som er livsoplevelsens laveste pol.

Når fyrstens rige er blevet bragt i en sådan tilstand af sin regent, kan det ske, at denne ønsker at abdicere. Hans indsigt og overblik er så ringe, at han tror, han kan flygte fra det helvede, han selv har skabt, dvs. mennesket tror, det kan begå selvmord. Det ved ikke, at dets fyrsterang kan det, takket være sin guddommelige identitet som "gudesøn", aldrig nogen sinde miste og heller ikke sit rige. Fortid, nutid og fremtid vil i al evighed udgøre dets domæne. Det menneske, som flygter fra sit ansvar som regent, vil efter selvmordet opleve, at det stadig er i sit rige, og at det, der er sket, er, at det i sin uvidenhed har brudt forbindelsen med den kanal, hvorigennem det havde størst mulighed for at ændre rigets ulykkelige tilstand, nemlig det fysiske legeme. Gennem det fysiske legeme, som det nu selv har ødelagt, har det haft en særlig mulighed for at ændre rigets, dvs. dets egen psykes ulykkelige tilstand. Thi det fysiske legeme var jo den kanal, hvor igennem det kunne vekselvirke med andre fyrsters riger, hvorfra det, hvis det selv havde noget at give, kunne modtage eller importere de tanker, der kunne medvirke til at gøre dets eget rige lykkeligere. Men

Man kan derfor ikke være forsigtig nok med at indlemme tanker i sit kartotek om andre levende væsener, ellers bliver man let uretfærdig over for dem, og det vil hverken gavne dem eller én selv. Man er uretfærdig, hvis man fylder sit kartotek med tanker om, at han er en idiot, og hun er irriterende osv. uden samtidig at tænke over, hvorfor de er, som de er, og nøjes med at bedømme dem og ikke dømme dem.

efter selvmordet er mennesket lukket inde i sin egen åndelige verden, som er mørk og fuld af bitre eller triste tanker. Det er en tilstand som en sø uden afløb for sit vand og uden tilløb af frisk vand, den bliver sumpet og fuld af giftige dampe. Det er ikke en "helvedesstraf", pålagt væsenet af en vred Gud, det er det helvede, mennesket selv har skabt ved sin jongleren med forkerte tanker. Det er stadig i sit regeringssæde, dvs. det oplever nuet, men da det ved selvmordet tror at have afbrudt forbindelsen med fremtiden, bliver det dets ulykkelige fortid, der dominerer dets tilværelse en stund. Det pines i sit eget selvskabte helvede. Det er ikke blot selvmordere, der oplever deres egen "skærsild" eller deres selvskabte helvede, men alle mennesker, der dør i en tilstand, hvor deres sind er opfyldt af mørke og bitre tanker. Selvfølgelig er denne tilstand ikke, som primitive mennesker har forestillet sig det, et "evigt helvede", en sådan forestilling kan kun opstå i menneskers bevidsthed, der ikke kender universets love. Disse love er den største garanti for, at enhver form for helvede skabes af det levende væsen selv, og også for at disse helveder fjernes og overvindes af de levende væsener.

Men hvad sker der med det menneske, som enten ved selvmord eller af anden årsag befinder sig i en ulykkelig tilstand, indelukket i sin egen mørke tankeverden, når det har forladt det fysiske legeme? Der sker det, som altid sker i det levende væsens psyke, når nøden er størst, når det ikke mere kan udholde den situation, det har bragt sig selv i, og som det kunne have udløst i stedet for at begå selvmord

i den fysiske verden: det beder til Gud om hjælp i sin nød. Fyrsten eller gudesønnen henvender sig til sin Fader, han genåbner en anden kanal, som måske længe har været tilstoppet af mangel på brug, han benytter bønnens kraft. Den største fyrste, der har levet på jorden, og som selv sagde: "Mit rige er ikke af denne verden", har vist menneskene, at der over alle fyrster, hvis rige ikke er af fysisk materie, og det vil sige over alle levende væsener, er en guddommelig konge, i hvis rige vi alle lever, røres og er, og hvis hjælp vi kan bede om og modtage netop i den form, som vi i øjeblikket har mest behov for. De ulykkelige mennesker, der efter døden har lukket sig inde i en mørk tankeverden, men beder om hjælp, vil også derved blive befriet fra deres helvede. Skytsånder, som er Guddommens redskaber, vil vise sig for dem og sugerere de mørke tanker bort, og de vil opleve så meget af de højere åndelige verdener, som de med deres begrænsede bevidsthed og lille tankeverden er i stand til. Det vil være en skøn ferie, hvorfra de igen skal vende tilbage til det fysiske plan i en ny inkarnation for at opøve de evner til at regere og styre deres eget rige, som i den forrige inkarnation viste sig at være så mangelfuld, at det førte til katastrofe.

Det er naturligvis ikke Forsynets mening, at det væsen, der er blevet kaldt "mennesket i Guds billede", skal vedblive med at slutte sit liv i den fysiske verden som et helvede og derefter føle sig lukket inde i den tankeverden, der er årsag til dette helvede, og endelig først komme ud af dette tankespind igen, ved at andre væsener sugerere det bort. Meningen

er, at væsenet eller gudesønnen virkelig skal blive en suveræn og guddommelig hersker, som skaber en lykkelig, fredfyldt og for andre fyrster og riger befrugtende og lykkebringende tilstand i sit riges tre terræner: fortid, nutid og fremtid. Og denne tilstand er det jordiske menneske på vej til at skulle opleve.

Vi vil nu gå ind i det levende væsens fyrstendømme og se på dets forhold til rigets tre terræner eller områder: fortid, nutid og fremtid. I nuet foregår væsenets daglige oplevelse af livet. Her dirigerer det sin egen skæbne. Her er dets vilje, og her giver det sine befalinger. Her modtager det de fremmede tanker, og her afsender det sine egne. Hele dets tilværelse og skæbne består udelukkende af denne vekselvirkning og dens resultater. Hvorpå baserer væsenet nu sin myndighed og sine kvalifikationer til at forstå denne vekselvirkning? Hvorledes bliver de importerede og eksporterede tanker til?

For dyrerigets vedkommende sker denne tankeudveksling rent automatisk ledet af instinktet. Dyret reagerer på en særlig vanebevidst måde i enhver situation til fordel for dets selvopholdelsesdrift. Men uden for denne selvopholdelsesdrifts område har det kun meget lille refleksionsevne. Anderledes er det med mennesket, det "tænker" over tingene. Mens dyrets mentaludløsninger kun er automatisk formede energibølger bestemt på udløsning af særlige formål, f.eks. at bringe organismen i en særlig situation til fordel for selvopholdelsesdriften, erhvervelse af føden og iværksættelse af selvforsvar, har mennesket derimod for længst

forladt den zone, hvor automatisk styret selvopholdelsesdrift er tilstrækkelig.

Mennesket befinder sig i en zone, hvor selvopholdelsesdriften er langt mere kompliceret. Her må det indøve nye vaner og bekæmpe andre vaner, og dette kan ikke foregå automatisk, førend det gennem mange liv har iværksat og indøvet disse. Mennesket må altså skabe nye mentaludløsninger eller tanker. Denne skabelse befordres i særlig grad ved hjælp af hukommelsesevnen. Med denne evne danner jordmennesket sig i virkeligheden et særligt kartotek over alle indgåede tanker, hvilket vil sige resultatet af alle de oplevelser, det har været ude for. Dette kartotek har plads i den provins af det rige, der hedder fortiden. Alle de tanker, som er blevet essensen af de fysiske oplevelser, bliver således bevaret i dets erindringsselement, eller nærmere betegnet dets erindringslegeme, som har sin inderste rod i skæbneelementet. På dette kartotek beror hele menneskets mentale kapacitet, det er bestemmende for dets handlemåde i enhver situation. I kartoteket indgår erindringerne om alle lyse oplevelser og om alle mørke oplevelser, dér er såvel venner som fjender placeret. Hver gang væsenet i nuet er ude for en oplevelse i den fysiske verden, korresponderer det øjeblikkeligt med sit kartotek for at mobilisere, hvad det eventuelt kan vide om den i nuet foregående oplevelse. Hvis det har oplevet en lignende situation før, har det den i kartoteket og genkender dermed den nye oplevelse og ved, hvordan den i store træk vil forløbe. Eventuelle nye detaljer i oplevelsen, der ikke er som det tidligere oplevede, glider straks ind i kartoteket til brug ved senere lejlighed. Men hvis oplevelsen i nuet er af en ny art, som væsenet aldrig tidligere har været udsat for, og det derfor ikke i sit kartotek har noget sammenligningsmateriale, på hvilket det kan basere tanker om, hvordan situationen skal klares, er det ganske rådløst og forvirret og ved ikke, hvad det er, det oplever. Men oplevelsen indgår naturligvis i dets kartotek og vil, suppleret med flere af lignende art med

nye detaljer, gøre det muligt for væsenet at klare kommende situationer stadig mere og mere overlegent.

Det levende væsen har således hele sin fortid nærværende i nuet i form af dets hukommelse, der er individets mentale skatkammer, hvorfra det henter materiale til de tanker, det udsender imod sin næste. Da dette kartotek spiller så stor en rolle i væsenets mentale udfoldelse, er det meget vigtigt, at det er i overensstemmelse med det virkelige liv eller universets love. I modsat fald bliver individets skabelse af nye tanker falsk, og de forestillinger, det danner sig om sine oplevelser og de importerede tanker, bliver indlemmet i dets kartotek som udtryk for noget helt andet, end det de i virkeligheden er. Man kan derfor ikke være forsigtig nok med at indlemme tanker i sit kartotek om andre levende væsener, ellers bliver man let uretfærdig over for dem, og det vil hverken gavne dem eller én selv. Man er uretfærdig, hvis man fylder sit kartotek med tanker om, at han er en idiot, og hun er irriterende osv. uden samtidig at tænke over, hvorfor de er, som de er, og nøjes med at bedømme dem og ikke dømme dem. Og samtidig tilgive dem, fordi de ikke i øjeblikket kan være anderledes på grund af deres fortid eller mentale kartotek. De kan jo ikke handle ud fra erfaringer og viden, som de først vil erhverve sig i fremtiden. Selvfølgelig må man, hvis man ved, at et menneske er en tyv eller bedrager, gøre, hvad man kan for at sikre andre og sig selv mod hans handlinger, men hvis han blot indgår i kartoteket som "en forbandet tyveknægt", er ens forestilling om ham ikke i overensstemmelse med virkeligheden.

Men så er den samlede menneskeheds kartotek jo fuld af falske forestillinger! For det er jo den almindelige tankegang mand og mand imellem og også mellem staterne indbyrdes. Ja, det er netop det, der er galt i verden i dag, og her kan kun åndsvidenskaben hjælpe, ved at den hjælper det enkelte søgende menneske at revidere sit åndelige kartotek. Resultaterne af

kartoteket udløses jo i den anden provins i det levende væsens rige, som hedder fremtiden, og den må naturligvis blive sådan, som kartotekets indhold kan skabe den. Jo mere kartoteket er i overensstemmelse med næstekærlighedsprincippet, jo mere vil fyrsten være i stand til at styre sit rige med et uvurderligt skatkammer til skabelse af nye tanker, som kan eksporteres til andre rigers fyrster, hvor de vil forårsage en sådan glæde og gavn, at produkter af en lignende høj kvalitet vil indgå til riget, og den fyrste, som måske engang var en "stodderkonge", vil for længst have overvundet al skærsild og helvede ved egen kraft, og hans åndelige verdens rigdomme vil strømme gennem kanalen eller hans fysiske legeme som høj intellektuel skabekraft og være med til at forvandle denne verden fra et fysisk helvede til et "himmeriges rige".

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 5. december 1943. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 14-15, 1957.

© Martinus Institut 1981

Livet har en mening

Af Ejnar Hjorth

Det hænder at mennesker uden kosmisk bevidsthed har en, omend usikker, anelse om nogle af de kosmiske sandheder, som Martinus analyser klart viser os.

F.eks. læste jeg følgende citat:

“Der er noget umådelig tiltalende ved sjælevandringstroen. Den minder om en fysisk lov: energiloven. Den giver sjælen en art udødelighed. Og på basis af dén kan man tænke sig tilværelsen absolut retfærdig. Desværre er det ikke noget bevis for en tros rigtighed: at den virker tiltalende.” (1)

Og et andet citat:

“Summen af et menneskes lyst og ulyst fra undfangelsen til død er nul.” Sætningen formulerede jeg i en matematiktime i gymnasiet.

Jeg tror det er den eneste originale tanke jeg nogensinde har undfanget. Og jeg tror også den er forkert.”. (1)

Det er interessant at træffe på disse tanker hos en person, der, med intelligensen, prøver at forstå tilværelsen som en matematisk ligning. Måske mener han at tanken er forkert, hvis alting ender i et nul, som i et intet – i meningsløshed?

Og så er den også forkert, men ikke helt forkert, tanken indeholder også en sandhed. Martinus forklarer det i en af sine analyser af verdensaltet:

“Da det udgør alt, hvad der eksisterer, udgør det således samtidig alt det store og alt det små, alt det hvide og alt det sorte, alt lys såvel som alt mørke, alt det intellektuelle og alt det uintellektuelle, alt det såkaldte “onde” såvel som alt det såkaldte “gode”. Det udgør kort sagt alle ting på en gang.” (Martinus DET EVIGE VERDENSBILLEDE I, side 36, stk 2.)!

Denne analyse skal dog ses i forbindelse med andre af Martinus analyser der viser at alting ikke sker på én gang, men successivt.

Ligesom det hvide lys indeholder alle farver på én gang, så viser spektret og regnbuen, at det indeholder farverne adskilt i forskellige bølgelængder.

Jeget, som Martinus i tal-systemet identificerer med det uforanderlige nul, er i Det Evige Verdensbillede I, symbol nr. 11, vist som det hvide i centrum, og at det – med X2s skabe- og oplevelsesevne, evindeligt skifter mellem alle regnbuens farver og alle grundenergiene – giver os alle en evig oplevelsesevne.

Hele vort liv er en vekselvirkning mellem os selv og verdensaltet.

Verdensaltet er ikke et nul, men summen af Alt – er Guddommen.

(1) Citaterne er fra Soya, 1896-1983, dansk forfatter og dramatiker.

X1

Universets jeg

Af Uwe Todt

Omdrejningspunktet for Martinus' åndsvidenskab er hans opfattelse eller lære om Gud.

Den virkelighed, vi kalder Gud, var centrum i hans liv, og ikke kun *efter* hans 'store fødsel', men *lige* siden barndommen. Martinus sagde om sig selv, at han havde oplevet Guds bevidsthed og kunne gøre sig konklusionerne af denne bevidsthed *bevidste* til enhver tid. Denne udtalelse er blasfemi og grænseløs illusion, når den udtales af en person, der deler det kristne gudsbegreb. Den kristne idé om et sublimt højeste væsen, der skabte verden og alle ting og holder dem i live, var ikke Martinus' idé om Gud, men Martinus så Guds Jeg som universets jeg, hvilket *samtidig* er ethvert væsens sande jeg. For at forstå Martinus er det derfor frem for alt nødvendigt at forstå hans idé om Gud.

Fra den virkelighed, som vi opfatter, og som vi tænker på, er en *enkelt* del normalt udeladt, men denne del er der *alligevel* altid, *for* uden den er ingen opfattelse og ingen tanke mulig. Med det, der *normalt* udelades, når man opfatter og tænker, mener jeg det *jeg*, der opfatter og tænker. Der er ingen opfattelse, der ikke opfattes af nogen, og der er ingen tanke, der ikke

tænkes af nogen.

En verden uden *opfatter* og *tænker* er teoretisk mulig, men ikke i virkeligheden. Det

vil aldrig være muligt at bevise en sådan *verdens eksistens*, fordi dette bevis *kræver et jeg*, der tænker dette bevis.

Når du er klar over denne sammenhæng, kan du søge efter jeget, der som *opfatter* eller som *tænker* står bag alle perceptioner og alle tanker. Det kan selvfølgelig kun ske i dig selv, for *her oplever du* dig selv som den, der opfatter og som den, der tænker. I denne søgen efter jeget vil du meget hurtigt indse, at dette jeg ikke kan findes. Hvad end du identificerer som et jeg, må enten være en perception eller en tanke. Med perception mener jeg også alle indre fænomener såsom erindringer, følelser, ideer, fantasier osv. Men jeget kan ikke være en *perception* eller en tanke, fordi det er det, der opfatter og tænker.

Heraf drager materialisten den konklusion, at der slet ikke *er* noget jeg, at jeget er en **tilføjet** tanke eller indbildt, at det er en fantasi eller en konstruktion, der samler det hele til en enhed. Men er det overhovedet en **reel** tanke? For at kunne tænke dette forestillede jeg, må der være

nogen, der tænker det. **Hvad er jeget, der tænker og opfatter, men som ikke kan findes?**

Efter at Martinus blev kosmisk bevidst, kunne han meget enkelt forklare sammenhængen ud fra egen erfaring: bag alt, hvad der dukker op (selv tanken 'dukker op' internt) er der et ikke-optrædende 'noget'. Dette kan ikke manifesteres, fordi alle manifestationer udgår fra det. Det er derfor uden for alle tilsynekomster og dermed også uden for rum og tid, eftersom disse kategorier også er produceret af det. Det vil sige, at *det* er *evigt* og *uendeligt*.

Så det enorme univers udspringer af *dette noget*, der er uden for alle tilsynekomster, ikke kun uden for alle fysiske tilsynekomster, men også uden for alle mentale tilsynekomster. *Det* kan ikke dukke op, fordi *det* ikke kan være sin egen skaber. Fordi *dette noget* er hinsides alle mulige udsagn, kalder Martinus *det* X1.

Det er universets "jeg" eller **det guddommelige væsen, hvis manifestation er universet.**

Dette ikke-manifesterede noget er ikke ingenting, men en virkelighed, der kan opleves intuitivt, men ikke sanseligt, fordi her opleves noget, som ligger hinsides alle opfattelser. Opfattelser er kun mulige gennem kontraster. Uden lys kunne vi

ikke opleve mørke, uden lyd ville der ikke være stilhed osv. Opfattelsen af det uendelige noget muliggøres ved intuitivt at opleve kontrasten til det opfattede. Denne kontrast er det navnløse noget eller ”jeg” i universet og alle væsener.

Det, Martinus beskriver som dette navnløse noget, er ikke resultatet af filosofiske spekulationer, men oplevelsen af hans indvielse i kosmisk bevidsthed. Han beskriver denne oplevelse i sin lille bog *Omkring Min Missions Fødsel*, kap. 17, som følger:

Jeg så ind i en blå lysende himmel, der ligesom blev trukket til side, hvorved en ny og endnu mere lysende himmel kom til syne. Og således blev det ved med at fortsætte, indtil en himmel kom til syne, der var af et så overdådigt blændende gyldent lys og af en så hastig vibrerende materie, at jeg følte, at her var jeg på højden eller toppunktet af, hvad min organisme og bevidsthed kunne tåle. Et eneste skridt, en eneste brøkdel af et sekund videre, og den overjordiske bølgelængde ville med lynets umådelige kraft øjeblikkelig have ført mig ud af al fysisk tilværelse. Men i de brøkdele af et sekund, åbenbaringen varede, oplevede jeg en verden af hellighed, renhed, harmoni og fuldkommenhed. Jeg befandt mig i et hav af lys. Dette var ikke, som i min første åbenbaring, hvidt som sne, men havde derimod guldets farve. Alle detaljer var ild, der var forgylt. Gennem det hele vibrerede små gyldne tråde, der funkede og glitrede her og der, i og over alt. Jeg følte, at dette var Guds bevidsthed, hans egen tankesfære. Det var den materie, den Almagt, den højeste levende kraft, igennem hvilken det guddommelige jeg styrede og ledede oceaner af verdener, mælkeveje og stjernebyer, såvel i mikrokosmos som i makrokosmos. Jeg var ganske

bjergtaget. Den guddommelige ild vibrerede i og udenfor, over og under mig.

Martinus forklarede, at jeget er uden for alle opfattelser. Men nu beskriver han jeget med opfattelser. Er det ikke en selvmodsigelse? Hvordan kan dette forklares?

Vi skal bare være opmærksomme på noget, vi oplever hver dag. Lad os forestille os, at vi pludselig har mistet vores hukommelse, så fuldstændigt, at vi ikke længere ved, hvem vi er, eller hvad verden omkring os betyder. Vi ville få et panikanfald, måske endda dø af frygt. Det er ikke nok, at vi opfatter verden; vi skal også forstå dem. Vi fik vores første forståelse som et lille barn. Og så uddybede vi denne forståelse mere og mere. Jo mere vi forstår, jo mere modne og gladere føler vi os. Det er derfor, børn er så nysgerrige.

Men hvordan kan det være, at et barn forstår noget? Vi kan ikke forklare et lille barn, hvad et træ eller en stol eller et skab er, fordi han slet ikke forstår ordene. Den har ingen anelse om, intet begreb om et træ, en stol, et skab eller mere vanskelige ting som i går, i dag og i morgen, eller foran, bagved, ved siden af, over eller under. Men alt dette lærer barnet af sig selv, men hvordan sker det?

Det sker gennem intuition. Og hvad betyder intuition? Det betyder, at helheden er der først, og derefter ud fra helheden kan detaljerne udledes.

Når en baby eller et lille barn har lært ordene mor og far, men endnu ikke kender ordene mand og kvinde, kalder han alle kvinder for mor og alle mænd for far. Hvad kan vi lære af det? Barnet har forstået, hvad et menneske er, for det falder ham ikke ind at kalde en hund for mor eller far, og han har forstået, hvad der er feminint, og hvad der er maskulint, fordi han kalder alle kvinder for mor og alle mænd for far. Så den har forstået det abstrakte, selvom den slet ikke kan tale endnu.

Jeg plejede at cykle med vores to eller

tre år gamle datter Claudia. Claudia sad foran mig i kurven, der var fastgjort til cyklen. Hun kendte ordet myre fra at lege i sandkassen. Mens vi cyklede stødte vi på en sværm af majfluer. Claudia gik i panik, slog ud og blev ved med at kalde *myre, myre*. Men det var ikke myrer, det var majfluer. Myrer og majfluer har dog én ting til fælles, og det er, at de er insekter. Dette viser, at Claudia forstod det abstrakte udtryk insekt og brugte det korrekt om majfluer, som hun endnu ikke kendte et ord for.

En usynlig viden er vores konstante følgesvend i livet. Denne viden har vi tilegnet os gennem hele vores liv. Det er en viden om verdens væsener og ting. Vi ser det ikke, men vi har hårdt brug for det, ellers er vi fortabt i verden. Jo mere vi ved om verden og dens væsener, jo rigere føler vi os. Dem, der kender alle fugles stemmer, går gennem skoven på en helt anden måde end dem, der ikke kender stemmerne. Hvis vi ikke vidste noget, ville vi gå gennem verden som en hund gennem et billedgalleri.

Men der er ikke kun viden om verdens ting, der er også viden om verdens usynlige baggrund, universets jeg. Martinus oplevede denne viden ved sin anden indvielse. I den ovenfor citerede tekst har han forsøgt at beskrive, hvad han oplevede, da han modtog denne viden.

I sit livsværk, *Det Tredie Testamente*, beskrev han denne viden. Men vi må aldrig glemme, hvad han også sagde, som er, at alt, hvad han skrev og sagde, kun er så meget som en håndfuld ris fra et jernbanetog fuld af ris.

Uwe Todt

Reinkarnation og skæbne

Hvad er liv?

Det, der gør os levende er vores inderste “jeg” og ikke den fysiske organisme. Der er altså forskel på skaberen og det skabte, den ene er levende, det andet er dødt. Det er det usynlige jeg, der anvender organismen til oplevelse og skabelse – bevæger den og giver den liv – og ikke omvendt.

Livet er evigt

Det er kun organismer og tanker, der kan fødes og dø, skabes, nedbrydes og evigt fornyes. Ikke det evige “jeg”, der er evigt uforanderligt. Når den fysiske krop ikke fungerer mere og dør, bliver den adskilt fra dette jeg. Livsoplevelsen fortsætter via en fødsel ind i en åndelig verden hvorfra vi efter et hvileophold, fødes i en ny fysisk organisme. Således skaber og oplever det samme jeg utallige kroppe, tilstande og udviklingstrin i logisk rækkefølge og kontakt med en evig guddommelig plan.

Formålet med udviklingen

En del af denne plan kan vi iagttage gennem udviklingen i mineral-, plante-, og dyreriget. Ifølge *Det Tredie Testamente* er meningen med denne proces at forny bevidstheden. Vores egen bevidstheds udviklingshistorie står at læse i naturen – Livets Bog. Det er en lang trinvis proces. Vi har fx haft hundreder af abelignende inkarnationer i dyreriget.

Målet med denne proces er skabelsen af den fuldkomne og alkærlige bevidsthed.

Kærlighed er logik

Set ud fra ét liv er det ikke så logisk, uselvisk at give dette til glæde for sin næste. Men i det kosmiske perspektiv bliver kærligheden synlig som matematisk

logik: skæbneloven (man høster som man sår) bevirker, at vores handlinger kommer over os selv. Det kærlige menneske, vil selv komme til at opleve den livslykke, det ønsker for sin næste. Men for at komme så langt, må det først opleve kontrasten. Derfor indgår der også verdenskrige, konflikter og lidelse i “livets skole”.

Evnen til medfølelse er under udvikling

Alle disse tidligere oplevelser bestemmer vores nuværende bevidsthed, udviklingstrin, sundhed, sygdom og øvrige anlæg. Oplevelserne sætter deres spor, uanset om vi kan huske dem i dag. Den humane evne er en virkning af tidligere oplevelser: den der har oplevet megen smerte på et område, er beskyttet fra at opleve den samme lidelse igen og igen.

Livet er alkærligt

Således skabes medfølelsen og med denne humane udstråling er individet beskyttet mod at skulle opleve den samme form for lidelse igen. En proces der fortsætter lige til visdommen: alkærligheden. Mørket er en nødvendig kontrast foruden hvilken lyset ikke kan markeres. Livet som helhed er fuldkommen lys og retfærdighed. Verdensaltet udtrykker Guds alkærlighed, alviden og almagt.

Reinkarnation i Bibelen

I Østen har man kendt til idéen om genfødslen i årtusinder, men også i Bibelen kan vi læse om reinkarnation. En af datidens vise, det jødiske rådsmedlem Nikodemus, opsøgte Jesus hemmeligt om natten for at spørge til emnet. Jesus svarede på Nikodemus’ spørgsmål:

“Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den som ikke bliver født på ny, skal ingeni-

se Guds rige” (Joh. 3:4). Nikodemus: “Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt. Det kan da ikke for anden gang komme ind i moders liv og fødes igen?”

Her ses tydeligt, hvor svært forståeligt det var – selv for datidens vise – at en “gammel” mand skal fødes fysisk igen. Jesu ord er da heller ikke intellektuelle analyser, men lignelser, der kan stimulere troen. Jesus svarer: “Den der ikke bliver født af vand og ånd kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden er ånd.” Som det ses af Jesu ord anvendes “Vand” som symbol for materie, kød og krop. Jesus: “Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser hvortil den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvorfra den kommer eller hvortil den farer” (Joh. Kap. 3, 3-8).

Kristus nævner også direkte Johannes Døberen som eksempel på reinkarnation. Disciplene havde spurgt om Elias, der skulle komme: “Da forstod disciplene, at han talte til dem om Johannes Døberen” (Matt. 17:13). De kunne altså til dels rumme idéen om genfødsel, hvilket også ses af følgende ordveksling, hvor de spørger Jesus: “Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?” (Joh. 9:1). Spørgsmålet giver kun mening med et liv inden denne fødsel. Ellers kunne han jo ikke selv have skabt den medfødte tilstand. Også Bibelens ord om “evigt liv”, betyder et liv uden alder fra en fødsel, uden begyndelse eller ende.

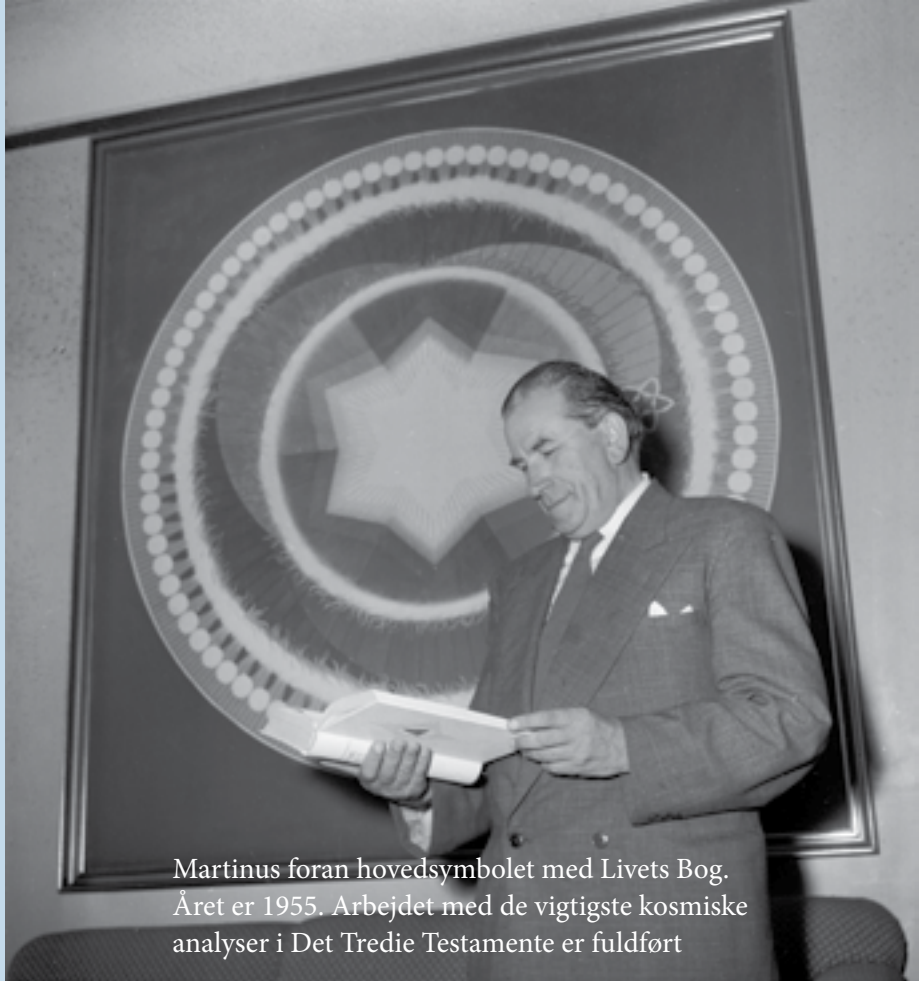
Martinus om reinkarnation

Igennem reinkarnationens princip at »fødes på ny af vand og ånd« og dermed have mulighed for at vokse op fra en primitiv, dyrisk og dræbende til en højintellektuel, kærlighedsdominerende livsform, som udgør »mennesket i Guds billede«, var indholdet eller kernen i Jesu samtale med Nikodemus. *Den sekundære og den primære opstandelse*, kap. 10.

Kredsløbsprincippetets love skal nok sørge for, at de levende væsener uundgåeligt atter og atter igennem reinkarnationen eller livet mødes med deres uafgjorte eller ufærdige skæbner, indtil de når at få disse fuldkommengjorte eller færdige. *Hinsides dødsfrygten*, kap. 8.

Reinkarnationen eller væsenernes lange række af fysiske jordliv bliver derfor her synlig som Guddommens store og brede landevej frem til hans eget strålende og evige paradys på alvisdommens, alkærlighedens og almagtens højeste tinder. [...] Når mennesket eller gudesønnen er nået frem til denne fuldkomne tilværelse, behøver det ikke mere at forlade den åndelige verden eller sit sande, permanente paradys for at lade sig føde i fysisk materie. Det har nu lært at tænke hundrede procent logisk både i skabelse af væremåde og anden skabelse og er dermed tilsvarende hundrede procent kvalificeret til at skabe i den åndelige materie. Det kan derfor nu fortsætte sin tilværelse i spiralkredsløbets højeste åndelige verdener. Her kan det uhindret manifestere hele sin genialitet i intellektualitets- og kærlighedsudfoldelse og nyde den heraf affødte kulminerende skaberglæde. Det kan ikke fejle mere. Det er udlært i livets skole. Det er selv blevet paradisisk i praktisk virkelighed. Og på denne virkelighed hviler dets paradys, der nu er blevet permanent, idet væsenet ikke mere er underkastet reinkarnationen eller genfødelserne. *Vejen til paradys*, kap. 33 og 34.

Reinkarnationen giver individet den store fordel, at det altid vil have et legeme, der er i overensstemmelse med dets bevidsthed,

Martinus foran hovedsymbolet med Livets Bog. Året er 1955. Arbejdet med de vigtigste kosmiske analyser i Det Tredie Testamente er fuldført

udviklingstrin og skæbne, samtidig med at det giver det lejlighed til at få hvilepauser i dets fysiske tilværelse, får lejlighed til, når det er »mæt af dage» eller har fået lemlæstet sit fysiske legeme så meget, at det ikke mere er tjenligt til manifestation, at få et ophold i de højeste verdener og tilværelsesplaner. Her er livet ligefrem en guddommelig rekreation, en saligheds-mættelse, der atter får individets fysiske energier, længsler og begær til at spire frem, og gennem hvilke de atter bliver tildelt adgangen til skabelsen af et nyt fysisk legeme, forherliget med alle de nyeste forbedringer og fordele, som måtte være i det pågældende individs højeste favor. Og da det gennem dette legeme atter kan opstå i den fysiske verden, nyfødt, ren og fri fra alle de slagter, det grums og snavs, den sladder og bagtalelse, det forbryderalbum og fingeraftryk, den strafteattest, den vanførhed, den åndssvaghed, den sindssyge, den unatur og livslede, der eventuelt klæbede ved det gamle fysiske legeme, og som var dettes identificeringsmidler, kan et individs naturlige død eller adskillelse fra sit fysiske legeme ikke

være noget retmæssigt grundlag til sorg og bekymring.

Reinkarnationen, død og fødsel er således i realiteten livets allerstørste kærlighedsprocesser. At ønske et menneskes naturlige død forhindret, at ønske »den døde» eller det diskarnerede væsen tilbage her til det fysiske plan, at sørge, græde eller fortvivle over et væsens bortgang til de højeste verdener, hvorfra det engang, når tiden er inde, skal vende tilbage, lykkeligt og strålende, med fornyet mod, livskraft og forstærkede evner, talenter og anlæg, er jo at modarbejde den guddommelige forsorg, det er at græde over solskinnets og regnens velsignelser, det er at være med til at spærre eller besværliggøre vejen til livet, til lyset og kærligheden for det samme væsen og kan kun udløses som virkninger af primitive væseners uvidenhed eller blotelse for al kendskab til, hvad det er, de ser, eller i virkeligheden er vidne til. *Bisættelse*, kapitel 157-158, s. 231.

Det Tredie Testamente og Kristi genkomst

I 60 år fra 1921 og frem til sin død i 1981 skrev Martinus på det værk, der efter hans død blev udgivet under den overordnede titel *Det Tredie Testamente*. Foruden hovedværkerne *Livets Bog I-VII* (1932-60) og *Det Evige Verdensbillede I-III* (1963-68) samt de større bøger *Logik* (1938) og *Bisættelse* (1951) består *Det Tredie Testamente* af en lang række mindre bøger, artikler og foredrag, samt en del ufuldendte arbejder.

Af Jes Arbov

Med *Det Tredie Testamente* har Martinus skrevet det værk, der utvivlsomt vil vise sig at være det mest usædvanlige og ophøjede litterære værk verden endnu har set.

Når det er sagt, må vi samtidig erkende, at *Det Tredie Testamente* stadig – mere end 40 år efter Martinus' fysiske bortgang – lever sit eget, næsten ubemærkede liv. For selv om hovedværket *Livets Bog* og de andre bøger mere eller mindre er blevet en livsbetingelse for nogle få mennesker, er de stadig ukendte for de fleste. Som det fremgår af *Det Tredie Testamentes* analyser, vil alle mennesker på jordkloden imidlertid en dag lære *Det Tredie Testamente* at kende og studere de epokegørende analyser. Når der i dag endnu kun er få, der læser det, er det et spørgsmål om modenhed, og det skyldes, at værket – i forhold til det store flertal – er forud for sin tid.

Når vi skal forstå værket og dets funktion, giver det god mening at se på, hvordan *Det Tredie Testamentes* analyser af menneskehedens skæbnemæssige situation passer sammen med de store religioners opfattelse af menneskelivets grundvilkår. For inden for de fremherskende religiøse traditioner kan vi se, at der er en opfattelse af,

at mennesket engang i en forhistorisk, mytisk fortid har gennemlevet et fald ud af en guddommelig orden, og at det nu – ved at befinde sig uden for denne orden – er henvist til et liv, der i mangt og meget er præget af smerte og lidelse.

Selvom denne tilstand har været ved i umindelige tider – og til tider kan synes at være et grundvilkår uden ende – vil den dog ikke være ved i al evighed. For menneskene vil på et tidspunkt gennemleve nogle i særklasse drastiske omvæltninger, der vil indvarsle en ny epoke. Disse omvæltninger har haft forskellige navne. De er bl.a. blevet kaldt "ragnarok" og "dommedag", og de vil føre til verdens undergang, som vi kender den. Efter et dramatisk sammenbrud af den bestående samfundsorden, vil den oprindelige, guddommelige orden blive genoprettet, og menneskene vil gå en ny, lykkelig tid i møde.

Forestillingen om "verdens ende", der indvarsler en ny tidsalder, er med et fint ord blevet kaldt *eskatologi*. *Eskatologi* kommer af græsk *eschatos* der betyder 'sidste' og *logi*, der betyder lære. Altså "læren om de sidste ting" eller "verdens ende". Forventningen om, at der en dag vil komme en definitiv afslutning på verden, som vi har kendt den, findes inden for alle de store trossystemer. Det er ikke kun inden for kristendommen. Vi finder lignende forestillinger i indianske religioner, nordisk mytologi, jødedom, hinduisme, buddhisme og islam.

Martinus bekræfter, at denne forståelse af menneskehedens skæbnesituation i princippet er rigtig, og at vi for tiden – og "for tiden" vil her sige perioden siden udbruddet af Første

Verdenskrig – befinder os i den forvarslede domme-dagsperiode, hvor naturkatastrofer, interne konflikter og krige mellem nationerne vil bane vejen for en helt ny verdensorden. Disse omvæltninger er ifølge *Det Tredie Testamentes* analyser vel at mærke helt *nødvendige* i udviklingen frem mod det kommende planetariske fredsrige. Det er i forbindelse med de dommedagsmanifestationer, der her kommer til udløsning, at *Det Tredie Testamente* vil bryde igennem og blive anerkendt verden over som Bibelens sidste og afsluttende testamente.

Når Martinus skriver og taler om disse ting, hvad han gør mange steder, refererer han til centrale citater af Jesus i *Det Nye Testamente*, og han bekræfter deres sandhedsværdi ud fra sine analyser. Her er et eksempel:

"I skal høre krigslarm og rygter om krig. Se til, at I ikke lader jer skræmme! For det skal ske, men det er endnu ikke enden. For folk skal rejse sig imod folk, og land imod land, og sted efter sted skal der komme hungersnød og jordskælv. Alt dette er begyndelsen på veerne. [...] Mange falske profeter skal stå frem og føre mange vild. Og fordi lovløsheden tager overhånd, skal kærligheden blive kold hos de fleste." (Mat 24, 6-12)

Det er jo meget den situation, vi oplever nu. Vi ser naturkatastrofer, og vi ser, at moralen på mange måder er i frit fald. Der er krig i forskellige former og fremtoninger overalt, og den kyniske og koldt kalkulerende pengemagt behersker næsten alle områder af samfundet.

Ifølge Jesus er den omsiggribende lovløshed tegnet, der indvarsler hans genkomst:

“Som lynet kommer fra øst og lyser helt om i vest, sådan skal også Menneskesønnens komme være. [...] Men straks efter trængslen i de dage skal solen formørkes og månen ikke skinne og stjernerne falde ned fra himlen og himlens kræfter rystes. Og da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himlen, og da skal alle jordens folkestammer jamre, og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med magt og megen herlighed.” (Mat 24, 27-30)

Hvad Jesus her siger bliver naturligvis af troende kristne tolket bogstaveligt, hvad der uden tvivl også til dels var tilsigtet fra Jesu side. For hvordan skulle samtiden ellers kunne forstå hans genkomst ud fra *deres* intellektuelle forudsætninger?

I bøger og foredrag forklarer Martinus i detaljer, at “Kristi genkomst” naturligvis ikke skal forstås bogstaveligt som en fysisk fremtoning af Kristi legeme på “himlens skyer”, men at Kristi genkomst er identisk med en ny åndelig kraft i form af *kosmisk videnskab*. Det er den kraft, der i *Det Nye Testamente* betegnes som “talsmanden den hellige ånd”, og det er den, der ifølge Jesu udtalelse i Johannes Evangeliet skal vejlede menneskeheden til “hele sandheden” (jf. Joh. 16,12-13).

Når vi i dag skal forstå “Kristi genkomst” er det derfor hverken personen Jesus Kristus eller forfatteren til *Det Tredie Testamente*, der er det centrale. For 2.000 år siden skulle Kristus overbevise i kraft af sin autoritet. I dag er personen holdt i baggrunden. Det centrale er den kosmiske videnskab, der med *Det Tredie Testamente* er kommet til manifestation “i form af ord og sætninger, tekst og tale” (*Hvad er sandhed*, s. 66). *Det Tredie Testamente* indgår med andre ord som *en uadskillelig*

del af den proces, der har fået betegnelsen “Kristi genkomst”. For med *Det Tredie Testamente* har vi i dag mulighed for rent intellektuelt at forstå “hele sandheden”, og dermed alt det som menneskene på Jesu tid “endnu ikke kunne bære” (Joh. 16,12-13).

Med fremkomsten af *Det Tredie Testamente* – og dermed den teoretiske forståelse af kristendommen – er Kristi genkomst imidlertid ikke tilendebragt. For det er først, ved at omsætte teorien til praksis, at Kristi genkomst får *virkelighedskarakter* for os, og bliver en konkret realitet i verden. Det er ved at praktisere åndsvidenskaben, at vi efterhånden en dag når frem til det egentlige gennembrud, hvor vi møder Kristus – ikke som en ydre person eller autoritet men – som vores eget højeste selv.

I citatet herunder beskriver Martinus, hvordan åndsvidenskaben vil lede os frem til det sidste stadium i Kristi genkomst, hvor vi hver især personligt vil gennemgå en proces, hvorigennem vi vil opleve fundamental enhed med Gud:

”Da verdensgenløseren eller personen i “Kristi genkomst” af i dag således er trådt i baggrunden, mens visdommen eller “den hellige ånd” er trådt i forgrunden som det altoverstrålende, er det ikke så mærkeligt, at forjættelserne om denne “Kristi genkomst” blev udtrykt ved ordene “talsmanden, den hellige ånd”, og ligeledes at denne “genkomst” skulle blive i “skyerne med meget kraft og herlighed” og “ligesom lynet udgå fra Østen til Vesten”. [...] Hvilken anden “kraft og herlighed” kan måle sig med den at gøre væsenet til det fuldendte “billede af Gud efter hans lignelse” og dermed hæve gudesønnen op til synet af sin egen udødelige tilværelse i Faderens favntag som tidens og rummets, livets og dødens

skaber og behersker? I sandhed “Kristi genkomst”, “talsmanden, den hellige ånd” overstråler både “skyerne” og “lynet” lige fra “Østen til Vesten”. Ja, her må selve “verdensgenløserne”, “messias’erne” eller “kristusvæsenerne” holde sig i baggrunden, thi her er det den Almægtiges åsyn, der direkte bliver synligt for den søgende gudesøn.” (*Hvad er sandhed*, s. 71)

Det Tredie Testamente er skrevet som en hjælpeforanstaltning i en særlig kritisk periode i Jordens historie, hvor menneskeheden – med Martinus’ ord – er “indhyllt i drastiske begivenheder og tilstande, den ikke kan finde tilfredsstillende forklaring på, og derfor råber efter befrielse” (*Hvad er sandhed*, kap. 16).

Denne rådvildhed og dette råb finder vi også gengivet i kunsten. Den irske digter W.B. Yeats skrev i 1919 et digt, der hedder “Genkomsten”. Det digt er i dag berømt som få og står i kunsten som et sindbillede på den dommedagsepoke, som det indvarslede, og som vi åbenlyst for enhver stadig lever i. Yeats’ skriver her bl.a.:

Ting falder fra hinanden;
centeret kan ikke holde;
Rent anarki slippes løs på
verden,
Den blodomtågede stormflod
slippes løs, og overalt
Druknes uskyldighedens
ceremoni;
De bedste mangler enhver
overbevisning, mens de værste
er fulde af lidenskabelig
intensitet.

W.B. Yeats: „The Second Coming” oversat af Henrik Nordbrandt

I en sådan situation, hvor alle faste holdpunkter forsvinder i en blodig strøm af opløsning, overgreb og vold, er der brug for en åndelig redningskrans, som

den mentalt druknende menneskehed kan klynge sig til. Det er her *Det Tredie Testamente* kommer ind i billedet og for alvor kommer til sin ret. Ved sin titel signalerer værket, at der her er hjælp at hente. Det sker på mange måder, for titlen rummer flere lag af betydning, og de uddybes i et samspil med forsidesymbolet.

Jeg kan ikke komme ind på alle betydningslagene her (se eventuelt her min artikel ”Det Tredie Testamente viderefører og fuldender Kristi mission” i det forrige nummer af *Den ny Verdenskultur*), men vil fremhæve nogle af de vigtigste:

For det første: *Testamente* betyder pagt eller aftale. Indholdsmæssigt beskriver Bibelens to første testamenter, hvad et menneske skal gøre for at nærme sig Gud. At der nu er kommet et tredje testamente, og at dette testamente er en fortsættelse af de to tidligere testamenter, viser at pagten mellem Gud og menneske nu er blevet opdateret og formuleret i et tidssvarende sprog.

For det andet: Ifølge de to foregående testamenter har Gud en plan med historien, der går ud på i en eller anden forstand at frelse menneskene fra synd. Eller i det mindste tilbyde dem frelse. I *Det Tredie Testamente* forklares det rent intellektuelt, hvad denne plan går ud på. At det drejer sig om menneskets omskabelse fra ufærdigt menneske til menneske i Guds billede, og at der ikke findes nogen synd eller fortabelse. Forsidesymbolet med det fuldkomne kristusvæsen eller

det færdigskabte menneske, som vi alle engang skal blive, understreger denne pointe.

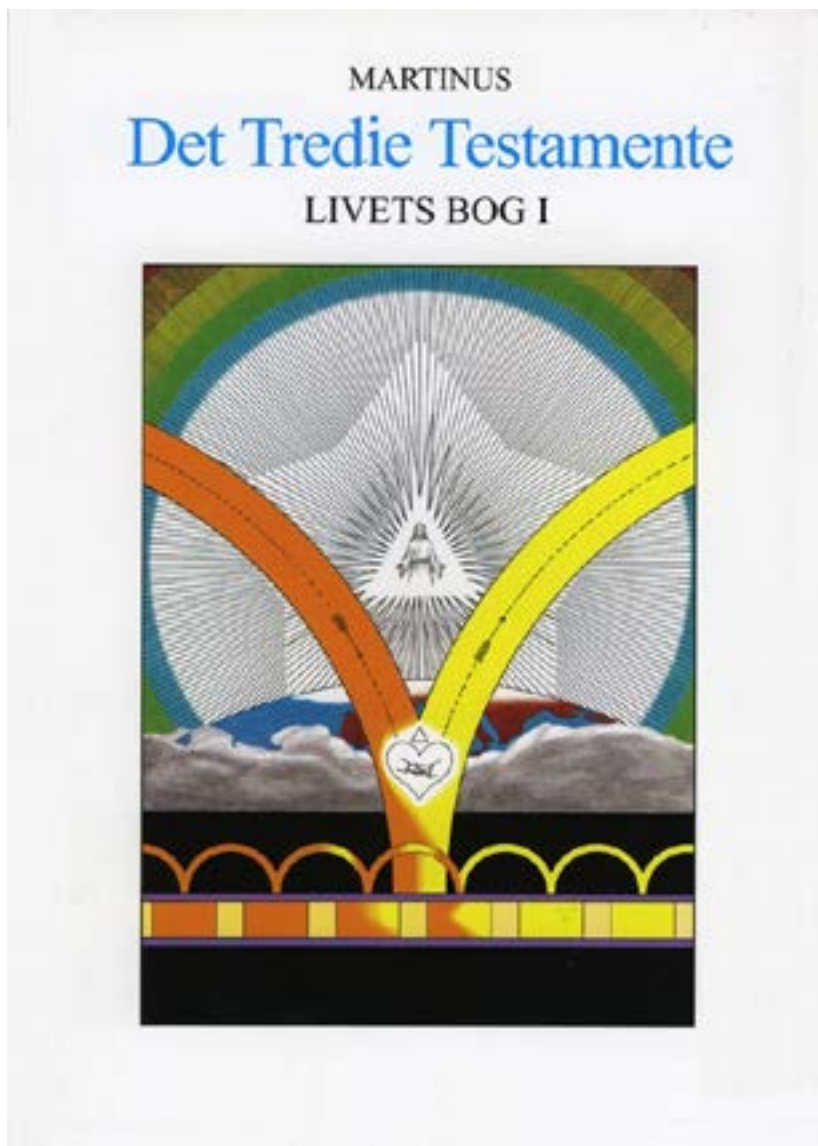
For det tredje: Kristusvæsenets placering i centrum af forsidesymbolet og det strålende, hvide lys med jordkloden

For det fjerde vil jeg som det sidste nævne, at Gud i dag er blevet abstrakt og fjern – hvis ikke ligefrem *uvirkelig* – for de fleste. Idet titlen signalerer, at der nu foreligger et nyskrevet, tredje testamente, er Guds tilstedeværelse reaktualiseret. Den information er også indlejret i titlen. At Gud er en nærværende realitet.

Disse forskellige betydningslag ligger latent lige under overfladen, og vi må regne med, at de finder genklang hos mennesker, der er mentalt på bølgelængde med værket og dets indhold, og som befinder sig i en situation, hvor de ikke længere kan leve et liv, der hviler på *dogmatisk tro, ideologi, propaganda og kommercialisme*, men som er nået et til et punkt, hvor de mest af alt har behov for ”hele sandheden”.

På den måde indvarsler *Det Tredie Testamente* Kristi genkomst for enhver, der ”har øjne at se med og øre at høre med”. Det betyder igen, at *Det Tredie Testamente* – efterhånden som tingene udvikler sig og spidser

til – kommer til at fungere som den ”redningsplanke” eller ”redningskrans”, der skal hjælpe menneskeheden ud af det ”anarki”, der med ”dommedagen” er sluppet løs på verden. For med *Det Tredie Testamente* bliver det tydeligt, at næstekærligheden er det bærende princip i verdensaltet, og at al *sand* kultur og samfundsopbygning ufravigeligt må have næstekærligheden som sit fundament.

Symbol nr. 23.

Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. © Martinus Institut

umiddelbart under, indeholder en direkte reference til Kristi genkomst. På den måde signalerer selve titlen *Det Tredie Testamente* i et samspil med forsidesymbolet, at værket repræsenterer opfyldelsen af Kristi profeti.

Vigtige centrumsfornemmelser er i opbrud

Af Preben Bagger

Opfattelsen af hvad centrum eller det centrale er, ændrer sig med tiden. Engang mente man f.eks., at Jorden var universets centrum. Det var en fornemmelse eller tro, man havde, for der var ikke noget holdbart videnskabeligt grundlag.

Også i vores tidsalder – som mange ynder at kalde oplyst – er der begyndende opbrud fra nogle meget betydningsfulde centrumsfornemmelser.

1) Individets livsbetingende centrum

De fleste mener stadig, at det er den fysiske organisme, der er *individets livsbetingende centrum*. Det er en fornemmelse eller tro, de har, for der er ikke noget holdbart videnskabeligt grundlag.

Derimod er der gode grunde til at bryde op fra denne opfattelse

For det første fordi opfattelsen udelukker reinkarnation.

Hvis organismen virkelig var livsbetingende for individet, var der jo intet individ tilbage, når organismen dør – ikke nogen til at reinkarnere.

Men reinkarnationstanken er i solid vækst. Det viser bl.a. *'Den danske værdiundersøgelse'*. Og en ikke ringe mængde forskning peger på, at reinkarnation er en kendsgerning om livet.

Et af de vigtigste forskningsområder er

børns erindringer. Der findes børn – mange børn – der kan huske deres tidligere liv.

Deres beretninger om det tidligere liv, det tidligere hjem og den tidligere familie er ofte både meget konkrete og meget detaljerede. Det gør det muligt for forskerne at bedømme sandhedsværdien af barnets beretninger ved at opsøge dets tidligere familie. Alene dét, at man kan finde frem til denne familie ud fra barnets oplysninger, lover jo godt.

Og sandhedsværdien af beretningerne viser sig at være overbevisende stor.

Der er undersøgt og registreret mere end to tusinde tilfælde fra alle dele af verden.¹

For det andet fordi opfattelsen er i strid med følgende tankerække:

– Det er en urokkelig kendsgerning, at mennesket kan *opleve*, og at der derfor må eksistere et 'noget', der *oplever*.

– Dette 'noget' kan ikke være den fysiske organisme, da denne udelukkende – som alt andet i den fysiske verden – består af bevægelser.² Den fysiske verden rummer bevægelser, men ikke deres ophav.³

– Bevægelser er fuldstændigt livløse. De kan ikke opleve noget som helst. Hvad kender et vindpust til et vandfald?

– Det 'noget' der *oplever* – vi kalder det vores jeg, somme tider sjælen – kan derfor umuligt være *bevægelse*. Det må være ubevægeligt. Og dermed være ufor-

anderligt. Og et 'noget', der har disse egenskaber, må være evigt. Vi lever altså evigt. Vi er åndelige væsener, der i perioder har en fysisk krop. Så i stedet for at være vores livsbetingende centrum er vores fysiske organisme et redskab, som vi bruger til at opleve den fysiske verden med. Og da alt i den fysiske verden er timeligt, må vi af og til skifte vores fysiske organisme ud – enten fordi den er slidt op, eller fordi den er blevet ødelagt af sygdom, krig eller ulykke.

For det tredje fordi Jesus kort efter sin død på korset viste sig for sine disciple og dermed leverede en vidnefast demonstration af, at den fysiske organisme *ikke* er individets livsbetingende centrum.

Nogen kunne måske mene, at dét kun gælder for Jesus. Kirken siger jo, at han er guddommelig! Men selv sagde han – kort før sin død – til røveren på nabokorset: *Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i paradiset.* (Luk. 23,43).

Dermed understregede han, at både hans egen og røverens sjæl ville leve videre, efter at deres fysiske legemer var døde. At kunne overleve den fysiske krops undergang er altså ifølge Jesus ikke forbeholdt ham selv, men gælder også for røveren og dermed for os alle.

For det fjerde fordi opfattelsen giver plads til det udbredte – men uholdbare – synspunkt:

Vi er alle født lige.

Men efter reinkarnationsprincippet er det

dén højde i vores evige udvikling, som vi var nået frem til ved afslutningen af vores foregående liv på Jorden, der er udgangspunkt for den videre udvikling i vores nye liv. Og da der ikke findes to mennesker, som gennem deres mange jordeliv har skabt sig nøjagtig de samme erfaringer og de samme evner, så gælder det tværtimod:

Vi er alle født forskellige.

Og da forskellene er *udviklingsmæssigt* bestemt, kan man ikke – som det stadig forsøges – rette dem op ved hjælp af sociale programmer og undervisningstiltag. Ingen kan på noget som helst område springe ét eller flere udviklingstrin over. Den højde i udvikling, som vi var nået til i det seneste tidligere liv, kan vi dog ikke repræsentere straks ved fødslen til det nye liv, men først når vi bliver voksne. Som barn og ung repeterer man de tidligere livs udviklingsforløb. Det seneste tidligere livs udvikling repeterer man, når man er sidst i tyverne.

Alt dette betyder naturligvis ikke, at man skal opgive at arbejde for lige vilkår og for *ligestilling*, men det betyder, at man bør give begrebet et indhold, der harmonerer med virkeligheden:

Reel ligestilling handler ikke om, at alle skal være ens og nå det samme, men om at give plads til individernes naturlige forskelligheder.

For det femte fordi opfattelsen har fostret misforståelsen *'Den sociale arv'*.

'Social arv' er idéen om, at børn under deres opvækst overtager personlighedstræk, holdninger og tilbøjeligheder fra forældrene.

Og ja – det må man indrømme – *det ser sådan ud!*

Men trods årtiers forsøg på – i bred politisk enighed – at *'bryde den negative sociale arv'* kan man kun opvise meget beskedne resultater. Ja, nogle analyser viser endda ”forværring”¹⁴

Årsagen til de beskedne – eller helt manglende – resultater er både enkel og overraskende. *'Social arv'* eksisterer slet ikke eller har kun marginal betydning. Som nævnt ovenfor er børns forskelligheder *udviklingsmæssigt* bestemt. Hvordan

kan det så være, at det – for en overfladisk betragtning – ser ud, som om de *er familiemæssigt* bestemt?

Det skyldes, at det ikke er tilfældigt, hvor og i hvilken familie man bliver født.

Loven om tiltrækning og frastødning bevirker, at man undfanges hos netop de forældre, der kan levere gener, der passer lige til én. Det vil sige gener, der harmonerer med den tilstand – moralsk såvel som intellektuelt – som man havde ved slutningen af det seneste tidligere liv på Jorden.

Dertil kommer, at leverandørerne af de *'rette'* gener normalt vil være mennesker, der ligner den inkarnerende person i både begavelse, karakter og væremåde. Når børn derfor som regel ligner deres forældre, hvad disse træk angår, har det ikke noget med *'social arv'* at gøre. *Det ser bare sådan ud!*⁵

For det sjette fordi opfattelsen har fostret en *'politisk korrekthed'*, der overtrumfer selv klare videnskabelige forskningsresultater.

Intelligensforskningen har nemlig *meget længe* peget på, at forskelle i intelligens er medfødte. Det gælder både forskelle mellem enkelte individer og forskelle mellem etniske grupper.

Men medfødte forskelle i intelligenskvotient – især mellem etniske grupper – er *et kæmpe tabu* i lighedssamfundet, hvor man tror, at *'alle er født lige'*, som nævnt ovenfor. Intelligensforskningens resultater er derfor blevet mødt med en massiv mur af *'politisk korrekthed'*.

Men – som også nævnt ovenfor – i virkeligheden *'er vi alle født forskellige'*.⁵

For det syvende fordi opfattelsen medfører, at man diskuterer *abort, fri abort, sen abort* osv. uden at vide, hvad et foster er.

Igen – igen! – er det ukendskab til reinkarnation, der er på spil. For at få et overblik over fosterets sande natur må vi se på, hvad der sker, når man ”dør”. Når ens fysiske organisme dør, oplever man et ophold – en ferie – i den åndelige verden. Under dette ophold opstår der hos

én et ønske om et nyt liv på Jorden. Men hvordan får man en ny krop?

Det får man hjælp til!

Nemlig af dem som loven om tiltrækning og frastødning udvælger til at blive ens forældre eller *'fysiske skytsengle'* i dét nye liv på Jorden, som man har ønsket. De skaber det minimum af fysisk begyndermateriale, som man har brug for, nemlig æg- og sædceller og til sidst et befrugtet æg.

Herfra er det så én selv – *altså den inkarnerende person* – der helt overtager styringen af fosterets udvikling. Det sker i en automatisk proces, der styres af ens talent for organismeskabelse.

Der er altså helt fra graviditetens begyndelse *to* hovedpersoner i dramaet om abort – *den gravide og den inkarnerende person*. Så hvem er det egentlig, der ejer fosteret og har ret til at bestemme over dets liv eller død?

Den gravide har – sammen med den vordende far – rollen som *'skytsengel'* for et medmenneske på vej fra den åndelige verden til den fysiske – *en skytsengelfunktion som de kommende forældre jo selv har nydt godt af i forbindelse med deres egen fostertilværelse, fødsel og opvækst*. Når *fosteret* nu har fået sin retmæssige plads i en større sammenhæng, ser *abort* også anderledes ud. Ved en abort saboterer man skånselsløst et medmenneskes igangværende, aldeles nødvendige og meget komplicerede opbygning af et nyt fysisk legeme. På kort sigt må dette medmenneske derfor vinke farvel til sit ønske om et nyt liv i den fysiske verden. På længere sigt må vedkommende indlede et partnerskab med en anden skytsengel, et andet forældrepar, der så forhåbentlig ser sig i stand til at leve op til dén beskyttende, hjælpende og omsorgsfulde rolle, som man umiddelbart forventer af skytsengle.⁶

Og så – som afslutning på punkt 1): Et tids- og udviklingsmæssigt lidt større overblik.

Overblikket stammer fra Martinus: *Det Tredie Testamente*, hovedværket *Livets Bog*. For os helt almindelige jordmennesker (som Martinus kalder os) vil nævnte overblik være et *delvis teoretisk overblik*,

men for Martinus var det selvoplevet viden.

Martinus skriver:

Mellem Jordmennesket og det almindelige, som "Dyr" opfattede, Væsen, er der altsaa den Forskel, at det førstnævnte Væsen har "Jegbevidsthed", medens denne totalt mangler hos sidstnævnte Væsen.

Jordmennesket er saaledes et Væsen, hos hvem "Jegbevidstheden" er i sin første spæde Vorden. Dets Viden om sig selv strækker sig kun til dets fysiske Organisme. [...] Det udødelige "Noget" eller "Jeg'et" i Organismen, som udgør Væsenets virkelige "Selv", har det endnu ikke selvoplevet.⁷

Som Martinus skriver, er eksistensen af det udødelige "Noget" eller "Jeg'et" endnu ikke selvoplevet viden for os, men som et skridt på vejen derhen kan teoretisk viden om dets eksistens godt være nyttig for dem, der er i stand til at acceptere denne viden.

2) Fortællingen om universet

Naturvidenskaben mener, at materien er det altafgørende centrum i fortællingen om universet. Altså at universet i sin essens består af materie, og at materien er ophav til alt det, der ikke er materie, såsom liv, tanker og bevidsthed. Naturvidenskabsfolkene mener altså, at nogle stoffer engang i fortiden helt af sig selv er begyndt at blive til liv. Det er en fornemmelse eller en tro, de har, for der er ikke noget holdbart videnskabeligt grundlag.

Derimod er der gode grunde til at bryde op fra denne opfattelse

For det første fordi opfattelsen netop kun er fornemmelse eller (over)tro, og ikke videnskab, selvom den forfægtes af naturvidenskabsfolk.

F.eks. siger den danske nobelprismodtager, kemikeren Morten Meldal: "Fysik og kemi er de to fundamentale videnskaber, som tilsammen beskriver hele virkeligheden. Der er ikke noget omkring os, som ikke er kemi, og som ikke kan forstås kemisk [...] Liv er kemi."⁸

Men hvad er videnskab? Martinus skriver:

For at en Opfattelse kan være kvalificeret til Bedømmelsen "intellektuel" eller "videnskabelig", maa den hvile på et Fundament af uomstødelige Kendsgerninger. [...] Paastande, der kan vise sig at være Fejltagelser, kan umuligt være "Videnskab". (Min fremhævnning, PVB)⁹

Forelagt Morten Meldals påstand siger videnskabsfilosoffen Nancy Cartwright¹⁰ bl.a.:

Jeg mener virkelig, at et sådant udsagn mangler en intellektuel ydmyghed [...] En sådan indstilling kan gøre stor skade, for det kan meget vel være, at den danske kemikers udsagn er forkert. Jeg mener, at den bedste evidens tyder på, at det ikke er rigtigt. (Min fremhævnning, PVB)¹¹

Men selvom Morten Meldals påstand altså ikke er videnskabelig, så er den på trods heraf ikke særlig kontroversiel. Det viser, hvor stærkt et tag materialismen endnu har i naturvidenskabelige forskere. Der anes dog begyndende opbrud. Ifølge Nancy Cartwright bedriver naturvidenskabelige forskere stadig metafysik, selvom de måske ikke så villigt indrømmer det, og hun siger videre:

De bør tage deres metafysiske positioner [som f.eks. Morten Meldals påstand] med et gran salt og anvende deres egne standarder for bevisførelse på dem. Hvis de faktisk gjorde det, ville de finde ud af, at disse metafysiske positioner er yderst overdrevne.¹¹

For det andet fordi opfattelsen er ensbetydende med et livløst eller dødt univers. Opfattelsen er derfor i modstrid med følgende tankerække:

– Den fysiske verden er i sin grundanalyse ikke andet end et ocean af meget forskelligartede bevægelser.³

– Bevægelse er livets fornemste og ufejlbarlige kendetegn, ligesom den absolutte stilhed eller uforanderlighed er dødens kendetegn.

– *Bevægelse kan umuligt opstaa af sig selv og gør det derved til urokkelig Kendsgerning, at der maa eksistere et andet Plan end det livløse fysiske Ocean af Bevægelse. [...] Dette andet Plan bestaar af det, vi kalder "Kraft". [...] Men Kraft kan ikke ses eller iagttages med*

de fysiske Sanser. Den kan kun erkendes igennem den Reaktion, den fremkalder i Materien. [...] Men noget, der ikke er fysisk og dog alligevel eksisterer, kan kun tilhøre den Realitet, vi kalder "Aand". Og vi er her med denne Analyse traadt ud af Bevægelsesdimensionen og ind i Kraftdimensionen, der altsaa igen er det samme som, at vi er traadt ud af den fysiske Verden og er kommet ind over den aandelige Verdens Tærskel eller Grænse. – Da Kraften bringer Materien ind i de Bevægelsesformer, vi kalder Detailler og Ting, og hvorved Begyndelse og Afslutning og dermed Tid og Rum opstaa; og Processen dermed bliver til "logisk Skabelse", kommer Kraften til at afsløre for os, at den er Udslag af noget levende. [...] Dette bliver til Kendsgerning derved, at Kraft umuligt kan dirigere sig selv til logisk Skabelse. [...] Hele Verdensaltet er altså i al sin Vælde identisk med noget levendes Manifestation. Vi er saaledes her kommet til Erkendelse af, at Verdensaltet dirigeres af Bevidsthed. Da Bevidsthed udgør en Kombination af Tanker, Evner og Anlæg, som kun kan virke i Kraft af et dirigerende Noget, bliver det saaledes her til Kendsgerning, at dette "Noget" eksisterer. Og vi har [...] let ved at genkende det som "Jeg'et" i de levende Væsener.¹²

– Universet er et levende væsen.

For det tredje fordi opfattelsen ikke formår at placere mennesket som en organisk del af det levende univers, men tværtimod med sit spørgsmål 'Er vi alene?' opfatter mennesket som en måske helt enestående tilfældighed i et umådeligt stort livløst eller dødt univers.

Men universet fremtræder for os som tre forskellige kosmos, der alle består af levende væsener: Makrokosmos, mellemkosmos og mikrokosmos. Mellemkosmos er vores kosmos – mennesker, dyr og planter. Makrokosmos er klodernes, stjernernes og galaksernes kosmos, og mikrokosmos er organernes, cellernes, molekylerne og atomernes kosmos.

Mikrokosmos giver os mennesker materiale til opbygning af vores organisme, og makrokosmos giver os

husly i universet. Vi er mikrovæsener i Jordens organisme og makrovæsener for vores organer, celler og atomer. Menne-skeheden er som helhed et organ i Jordens organisme, nemlig dens hjerne.

Universets struktur er altså levende væsener inden i levende væsener. Alle levende væsener er på den måde indbyrdes forbundne og afhængige af hinanden. Vores sundhed og velvære afhænger af, om vores mikrovæsener (organer, celler og atomer) handler til helhedens (vores organismes) bedste. Og deres sundhed og velvære afhænger af den 'natur' eller det miljø, som vi i vores organisme leverer dem som levested. Kvaliteten af de omgivelser eller det miljø eller den 'natur', som vi byder vores mikrovæsener, afhænger f.eks. af, hvad vi spiser, drikker og tænker.

Men hov! Hvordan er det lige med mig selv? Handler jeg altid til helhedens (Jordens organismes, altså jordklodens og jordklodens hjernes) bedste? Og sørger jeg for et godt og sundt klima til mine mikroindivider? Det er der god grund til at tænke over!

3) Fortællingen om elektronerne og de andre småting

I tråd med astrofysikernes opfattelse, som den kommer til udtryk i 'Fortællingen om universet' lige her ovenfor, lader partikelfysikerne *døden – og ikke livet* – være det altafgørende centrum i fortællingen om de atomare partikler.

Den eksperimentelt bekræftede kendsgerning, at elektroner viser både partikel- og bølgeadfærd, har bevirket, at vores berømte landsmand og nobelprismodtager, Niels Bohr, er blevet refereret for følgende synspunkt:

Vi kan aldrig samtidig se [f.eks. elektronen] som bølge og partikel, for vi har ikke noget begreb, der svarer til en sådan dobbelthed. (Min fremhævning, PVB)

Når vi siger "partikel" eller "bølge" laver vi en anskuelig model af de atomare fænomener, som vi prøver at forstå gennem en sådan model. Men atomernes verden svarer ikke til modellerne. (Min fremhævning, PVB)¹³

Partikelfysikerne anser altså elektronerne for at være *døde, identiske og uden indi-*

vidualitet. Og desuden *uanskuelige*. Men det er en fornemmelse eller en tro, de har, for der er ikke noget holdbart videnskabeligt grundlag.

Derimod er der gode grunde til at bryde op fra denne opfattelse

For det første fordi Bohrs synspunkt, som det er refereret ovenfor, ikke er holdbart. Vi har et ganske udmærket begreb, der svarer til den nævnte dobbelthed. Dette begreb er:

Det levende væsen.

Lad os bare se på os selv. Vi er på samme tid sjæl og legeme eller *bevidsthed (bølge) og krop (partikel)*. Og bevidstheden (bølgen) er den grundlæggende, for den har vi hele tiden – både når vi befinder os her på Jorden, og når vi mellem to liv *ikke* befinder os her på Jorden. Vores fysiske livslængde er i middel af størrelsesordenen 80-90 år.

Bevæger vi os så ned til de levende væsener i mikrokosmos, f.eks. elektronerne, vil deres fysiske livslængde, for os i mellemkosmos at se, være mikroskopisk – brøkdele af et sekund. Alle målinger bliver meget vanskelige, når den fysiske livslængde er så enormt kort.

Aner vi her konturerne af Heisenbergs ubestemthedsrelation?

Bølge-partikel-dualiteten bliver forståelig, når vi indser, at elektronerne *altid* (altså både når de er inkarnerede og diskarnerede) har et bevidsthedsfelt/en bølgeform, og somme tider også et fysisk legeme/partikel, dvs. når de er inkarnerede. Men bevidsthedsfeltet eller bølgeformen er den primære struktur.

Atomernes verden svarer fint til modellen "Det levende væsen".

For det andet fordi partikelfysikernes opfattelse af elektronerne som *døde, identiske og uden individualitet* har fostret det – uholdbare – synspunkt, at der gælder andre regler eller love hos atomerne i mikrokosmos end her hos os i mellemkosmos.

Men det gør der ikke.

I hvert fald slet ikke i det omfang som

partikelfysikerne mener. Det siger da også næsten sig selv, at det *må* gå galt – altså føre til fejlslutninger – når man opfatter elektronen som en genstand eller en ting i stedet for et levende væsen.

Men når der gælder *de samme regler eller love* i både mikro- og mellemkosmos, kan et problem, som man støder på i mikrokosmos, ofte løses ved at kigge på mellemkosmos. Det kosmos som vores sanser er tilpasset.

Det så vi et eksempel på lige ovenfor, hvor det gjaldt elektronens bølge-partikel-dualitet. Og vi vil se endnu to eksempler lige her nedenfor.

For det tredje fordi partikelfysikerne ser det som en besynderlighed ved et atom, at man ikke kan vide, hvor elektronen er, før man måler på den. Man kan kun vide, hvor der er størst *sandsynlighed* for at finde den.

Men det er slet ikke besynderligt. Det kan forklares.

Lad os flytte scenen til mellemkosmos, hvor vi lettere kan overskue tingene.

Vi kan tænke på en person P, der bliver undersøgt af et makrokosmisk væsen, som vi kan kalde Q. Q er lige så kæmpe-mæssig i forhold til P, som P er i forhold til elektronen. Og så har Q en fysisk livslængde på milliarder af år. Tænk f.eks. på vores egen 'elektron' – Jorden. For Q er P's fysiske liv lige så ultrakort, som elektronens er i forhold til P's.

Som Q ser det, er P på grund af hans/hendes ultrakorte fysiske liv ikke noget bestemt sted. Snart fødes P hér til et ultrakort liv, og så fødes P dér til et ultrakort liv. Kun hvis Q 'måler' på P, er P for Q et bestemt sted.

Men hvor er P så, når der ikke 'måles' på ham/hende? Ja, det gælder for os, som det gælder for elektronerne, at vi er underkastet en sandsynlighedsfordeling. Det er f.eks. mere sandsynligt, at finde en bestemt person i én kulturkreds end i en anden, da det ikke er tilfældigt, hvor man fødes. Det sker efter loven om tiltrækning og frastødning.

For det fjerde fordi opfattelsen af elektronen som en *ting* har konsekvenser, som partikelfysikerne selv betegner som *besynderlige*.

Beskynderlighederne viser sig, når elektronen i sin færd omkring atomkernen 'hopper' eller 'springer' fra én bane til en anden:

– *Springet kan ikke beskrives. Det sker bare. Uden årsag. Årsagsloven gælder ikke altid.*

– *Hvad elektronen foretager sig under hoppet kan ikke forklares.*

– *Elektronen hopper uden at gennemløbe nogen afstand.*¹⁴

Det er ikke småting, man må sluge for at opretholde en materialistisk beskrivelse af mikrokosmos. Men lad os nu kigge på vores eget kosmos – mellemkosmos. Måske er der her inspiration til en forklaring, som både er mere spiselig og mindre besynderlig.

En person P er født og har levet hele sit liv i USA. I sit næste liv på Jorden er P født og lever i Danmark. P er nu 'hoppet' fra USA til Danmark uden at gennemløbe nogen afstand, altså uden at foretage en rejse i almindelig jordisk forstand.

Medmindre man er hårdnakket materialist, er der jo ikke noget mærkeligt ved dét. *Og så heller ikke ved at elektronen i princippet gør det samme.*

Og hvad foretager elektronen sig under hoppet? Den gør ligesom ovennævnte person P. *Den tager sig et hvil i den åndelige verden* – fjernt fra Jordens møje og besvær. Eller snarere – fjernt fra atomets trædemølle.

Det mest utrolige er dog, at partikelfysikerne går med til, at ting sker uden årsag – altså at den atomare verden er ikke-kausal!

Det er den da heldigvis heller ikke. Det som fysikeren ser som ikke-kausal hos de mindste partikler, er i virkeligheden små levende væseners bevidste eller ubevidste handlinger.

Og så – som afslutning på punkt 3):

Et lille indblik i perspektivprincippets virkeområde og altafgørende betydning.

Indblikket er baseret på Martinus' *Det Tredie Testamente*. For os almindelige mennesker vil det være et delvis teoretisk

indblik, men for Martinus var det selvoplevet viden.

Selvom indblikket for os er delvis teoretisk, kan det godt være nyttigt for den, der er i stand til at modtage denne viden.

I hverdagen kender vi godt perspektivprincippet. Når vi f.eks. står ved en lang lige vej og ser ud mod horisonten, så ser vejens bredde – helt ude i det fjerne – ud til at være mikroskopisk. Men vi ved jo godt, at denne mikroskopiske vejbredde er en illusion, der er skabt af perspektivprincippet.

Om denne vores viden siger Martinus, at den er en slags første form for 'kosmisk viden'. Hvad almindelige mennesker derimod ikke ved, fortsætter Martinus, er, at enhver form for sansning er baseret på samme princip.¹⁵

Det er jo en altafgørende betydning, Martinus her tillægger perspektivprincippet. Vi almindelige mennesker kan måske teoretisk, men ikke selvoplevet, følge ham, når vi indser, at al sansning er baseret på kontraster, og at det er perspektivprincippet, der skaber disse kontraster.

Man kan ikke sanse eller se et billede, der er malet med hvid farve på et hvidt lærred. Det går ikke uden kontraster.

Kontraster, som vejens mikroskopiske bredde i horisonten og elektronernes mikroskopiske størrelse, er altså illusioner. Det skal vi dog ikke være kedede af, for uden dem kunne vi slet ikke opleve livet.¹⁶

4) Videnskabens vej

Videnskabens vej er ensrettet. Den tilbagelægges ufravigeligt fra kun at være Videnskaben om 'det døde' til også at være Videnskaben om 'det levende'.

Når universet er spillevende, er der grænser for, hvor længe man kan opretholde forestillingen om, at det er stendødt.

Parallelt med videnskabens rejse fra 'dødt' til 'levende' vil der hos dens udøvere udvikle sig en kosmisk ansvarlighed.

Om disse emner skriver Martinus: *[Den materialistiske] videnskab giver*

*ingen som helst oplysning om det levende og dettes natur. Den udgør kun en videnskab om "det døde" [...] den har intet som helst at give "det levende" om "det levende". Men det er absolut heller ikke dens mission. [...] Den er derimod kun beregnet på at kunne fortælle "det levende" alt om "det døde" og har i denne sin mission skabt et kolossalt område af goder for menneskene [...] Den er således i sig selv en guddommelig gave til menneskene.*¹⁷

Men ved siden af denne lyse side er der også en mørk. Martinus uddyber:

*Der, hvor den materialistiske videnskab eksisterer som den eneste autoriserede videnskab, skaber den krig og vil kun kunne udløse krig. (Det var jo først da krigen blev båret af videnskab eller et overlegent kendskab til skabelsen af tilintetgørelsesmidler eller død- og lemlæstelsesbefordrende krigsmaskiner, at den fik evne til at dominere hele verden. PVB, efter Martinus). Alle de goder, menneskehedden er i stand til at frembringe i kraft af denne [videnskab], nedbrydes og ødelægges uundgåeligt i kraft af den sindets ufuldkommenhed, der absolut må være herskende der, hvor en overlegen materiel viden og kunnen er parret med en total uvidenhed om selve "skaberens" eller "det levende noget". Et sådant uvidende væsen kan jo ikke vide noget om det virkelige ansvar, der ligger bag ved enhver viden og kunnen. [...] Så længe det ikke ved, at det er et kosmisk eller evigt væsen, kan det jo heller ikke vide, at det har et kosmisk ansvar.*¹⁸

Om målet for videnskabens rejse – videnskabens om 'det levende' eller åndsvidenskabens – skriver Martinus:

Da åndsvidenskabens direkte er indstillet på "det noget, der oplever", "det noget, der fører villie og kan tænke og skabe" [...] får den det fortrin fremfor den materielle videnskab, der [...] udelukkende kun er indstillet på "det frembragte", "det oplevede", at den får "livsytringsfacitter"* der, hvor den materialistiske videnskab kun får døde mål- og vægtfacitter. Åndsvidenskabens konstaterer altså "livet" der, hvor den materialistiske videnskab kun konsta-

terer "døden". *Åndsvidenskaben er derfor tvingende nødvendig eller aldeles uundgåelig i menneskehedens udvikling eller skabelse af freden.*¹⁸

*En livsyttring er noget, der påviser eller afslører eksistensen af liv, ånd eller bevidsthed.

Hvor langt er vi så nået? Er vi overhovedet kommet af sted?

De 'store gamle' demonstrerede behovet for videnskabens rejse fra 'dødt' til 'levende'

De to store gamle kæmper, Bohr og Einstein, var begge forankrede i *Videnkaben om 'det døde'*. Alligevel havde de meget forskellige synspunkter. Det førte til den årelange og – især blandt fysikere – berømte diskussion mellem de to. Det var i sandhed *giganternes kamp*, og lige præcis deres uenighed medvirkede til at udkrystallisere klare holdninger.¹⁹

Bohr mente, at verden dybest set er indrettet på en måde, som vores fornuft aldrig kan begribe. Med den moderne fysik – kvantemekanikken – er vores vante begreber brudt sammen. *Verden er ubegribelig.*

Einstein mente derimod, at verden er fornuftigt indrettet, at der er en guddommelighed, der har nedlagt love, der er til at forstå for mennesker. *Verden er begribelig.*

Hvordan kunne de være så uenige? Det kunne de bl.a. fordi Einstein ikke kunne acceptere de *brud på årsagsloven* – altså at ting sker uden årsag – som mange mente, at den moderne fysik indebar. Disse brud kunne pragmatikeren Bohr godt acceptere, idet han mente at de var uundgåelige.

Absurde forklaringsforsøg

At ville gå så langt som til at sætte *årsagsloven* delvist ud af kraft for at være i stand til at lave en materialistisk beskrivelse af den atomare verden – det ligner desperation.

Netop når det drejer sig om *årsagsloven*, er Martinus krystalklar. Han skriver:

På denne årsagslovens urokkelige

*stabilitet eksisterer verdensaltet. Det er i kraft af den samme lovs urokkelige stabilitet, at vi i det hele taget er i stand til at sanse og opleve livet, ...*²⁰

Bedre ser det ikke ud med Bohrs andet synspunkt – *at verden dybest set er indrettet på en måde, som vores fornuft aldrig kan begribe*. Dét ligner mest af alt Kirkens gamle udsagn: *Herrens veje er uransagelige*, hvilket naturligvis ikke i sig selv betyder, at synspunktet er forkert.

Men om verdens begribelighed skriver Martinus:

*Verdensbilledet er ikke spidsfindige beregninger i den teoretiske fysiks dunkle horisont i mikrokosmos [...] hvert kosmos har sin totale åbenbaring af livsmysteriet [...] At søge livsmysteriets løsning i de to andre kosmos: mikrokosmos og makrokosmos i stedet for i mellemkosmos er jo at gå over åen for at hente vand. [...] Her [i mellemkosmos] fremtræder verdensstrukturen eller livsmysteriets løsning i sin allerenkleste eller simpleste form, [...] let tilgængelig for almenheden, ...*²¹

'Let tilgængelig for almenheden', dét stemmer til gengæld fint med Einsteins holdning.

Et konkret eksempel på nytten af Martinus' udsagn om, at *'hvert kosmos har sin totale åbenbaring af livsmysteriet'*, så vi i afsnit 3) *Fortællingen om elektronerne og de andre småting* (underafsnit *'For det fjerde'*), hvor spørgsmål vedrørende mikrokosmos netop blev løst ved at flytte scenen til mellemkosmos, det kosmos, som vores sanser er tilpasset.

Bohr udviste begyndende kosmisk ansvarlighed

Bohr tog hul på emnet *'Kosmisk ansvarlighed'*. Og dét selvom – eller måske fordi? – han var én af de centrale skikkelser bag det amerikanske atomvåbenprogram.

Allerede under Anden Verdenskrig, mens atombomben var under skabelse, arbejdede Bohr for *'En åben verden'*.

Det vil her sige, at alle verdens atomfysikermiljøer skulle orienteres om bomben, før den blev brugt, så man

måske kunne opnå en international aftale om begrænsninger. Han gjorde det for menneskehedens skyld, for at samme menneskehed kunne blive skånet for det af ham forudannede atomoprustningskapløb i årtierne efter krigen. Det lykkedes som bekendt ikke for Bohr at opnå *'Den åbne verden'*. Bohr var på det punkt langt forud for sin tid.²²

5) At bryde 'lysmuren'

Dér står den så. Videnskaben. Uundgåeligt på vej til at udforske den verden, der findes hinsides lysets hastighed – *'Den åndelige verden'*.

Som det er skitseret ovenfor, venter der kolossale landvindinger. Her på falderebet får Martinus ordet for nogle få bemærkninger om skæbneloven – *'Som du sår, skal du høste'*:

Kraft eller Energi [kan] i Følge "Livets Bog" ikke [...] gaa i lige Linie, men maa bevæge sig i Cirkelbaner og saaledes nødvendigvis [...] komme tilbage til sit Ophav [...] Nævnte Ophav kommer derved til at blive Genstand eller Offer for samme Skæbne som den, det har udløst mod sine Omgivelser eller Medvæsener. [...] Da de nævnte Virkninger, fra de bliver udløste, og til de naaar tilbage til deres Ophav, undertiden maa passere en umaadelig lang Passage eller Cirkelbue i Verdensrummet, er de ofte flere Hundrede Aar paa Rejse trods dette, at de bevæger sig med en Hastighed, der langt overstiger baade Lysets og de almindelige Radiobølgers. [...]

*Det er givet, at jeg ikke her kan gaa i Detailler med selve Skæbnedannelsen og derfor maa henvise til "Livets Bog". Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at ovennævnte ikke paa nogen som helst Maade er blot og bar Spekulationer eller Teorier, men er virkelige Kendsgerninger, idet de skæbnedannende Straaler i deres Cirkelbaner i Kraft af de højere okkulte Sanser kan følges igennem Verdensrummet og der iagttages med samme Lethed, som de fysiske Realiteter kan iagttages gennem fysiske Sanser.*²²

Noter

1. Både det her nævnte og andre relevante forskningsområder er beskrevet og kommenteret i bogen *Skip dogmerne og kend verden*, kap. 1 og 2, af Preben Valdemar Bagger. Scientia intuitiva, 2013. Bogen beskriver også konkrete eksempler.

Se eventuelt også afsnittet *Ètlivstroen står for fald* i artiklen *Martinus og Det Tredie Testamente* i tidsskriftet *Den ny Verdenskultur*, december 2021, side 40. Tidsskriftet kan frit læses eller downloades på dettredietestamente.info

2. Ordet *bevægelse* skal her forstås bredt. Det omfatter både *bevægelse i afstand*, f.eks. organismens bevægelse fra sted til sted, og *bevægelse i tilstand*, f.eks. organismens forvandling fra barndom til alderdom. Desuden ændringer i klimaet og stoffernes ændringer ved kemiske processer.
3. En mere omfattende redegørelse kan ses i Martinus: *Livets Bog, bind VI, stk. 2041-2043 og stk. 2305-2315*.
4. Se f.eks. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd: *De fattigste har sværere ved at bryde den sociale arv*.
5. En mere omfattende redegørelse kan ses i artiklen *Social arv – et overgangsbegreb* i tidsskriftet *Den ny Verdensimpuls*, juni 2019, side 36. Tidsskriftet kan frit læses på dettredietestamente.info
6. En mere omfattende redegørelse kan ses i artiklen *Abort – et overgangsfenomen* i tidsskriftet *Den ny Verdensimpuls*, december 2018, side 30. Tidsskriftet kan frit læses på dettredietestamente.info
7. Martinus: *Livets Bog, bind II, stk. 450*.
8. Weekendavisen, Ideer, 14. oktober 2022.
9. Martinus: *Logik, s. 31 og 35*.
10. Professor ved Durham University og University of California. Hun er uddannet i matematik og fysik, men skrev sin ph.d. i filosofi.
11. Weekendavisen, Ideer, 31. marts 2023.
12. Martinus: *Livets Bog, bind VI, stk. 2340-43*. I disse stykker gives også en mere omfattende redegørelse.
13. Tor Nørretranders: *Det udelelige, s. 103*. Gyldendal 2022.

14. En mere udførlig omtale af disse 'besyn-derligheder' findes i Tor Nørretranders: *Det udelelige, s. 37, 47, 48 og 256*. Gyldendal 2022.
15. Martinus: *Livets Bog, bind II, stk. 495*.
16. En redegørelse kan ses i Martinus: *Livets Bog, bind II, stk. 534-549*.
17. Martinus: *Den store fødsel. Primitiv og intellektuel gudsdyrkelse. "Dyrets billede" og "Guds billede", s. 28-29*.
18. Martinus: *Menneskeheden og verdensbilledet, s. 56-57 og 55-56*.
19. De følgende skitser af Bohrs og Einsteins holdninger er formuleret efter Tor Nørretranders: *Det udelelige, s. 407-8*. Gyldendal 2022.
20. Martinus: *Menneskeheden og verdensbilledet, s. 10*.
21. Martinus: *Menneskeheden og verdensbilledet, s. 52-53*.
22. En udførlig redegørelse kan ses i Tor Nørretranders: *Det udelelige, s. 358-373*. Gyldendal 2022.
23. Martinus: *Den ideelle føde, s. 25-26*.

I alle disse camouflerede Former for Overtrædelse af Næstekærlighedsloven ser vi endnu den gamle Verdensimpuls's hedenske og nedad i Mørket førende Kræfter. Disse Kræfter er jo det eneste, der holder Menneskene tilbage fra det kommende „Himmeriges Rige“. Det er disse Kræfters Virkninger, der efterhaanden har forurennet baade den rene Buddhisme, Kristendom og Islam, tværet disse store Verdensreligioners Dyrkere og Tilhængere ud i mangfoldige, mere eller mindre urene Trossamfund, Sekter og „politiske“ Partier.

Den mest forfinede eller lysende udkrystalliserede Konsekvens af alle disse forskellige mere eller mindre af den gamle hedenske og den ny Verdensimpuls's Kræfter blandede Sekter, Samfund og Partier er det, der i Dag begynder at komme til Syne i den jordmenneskelige daglige Tilværelse som det, vi kender som: „Demokrati“ og „Kommunisme“. Problemet bliver da, hvilken af disse to Slags „politiske“ eller mentale Retninger: den „demokratiske“ eller den „kommunistiske“, der er den rigtige. Og Svaret maa da uundgaeligt blive, at ingen af disse to Retninger, saaledes som de fremtræder i Dag, er helt rigtige eller totalt forkerte. Begge Retninger supplerer hinanden i nogen Grad i de Felter, hvor de repræsenterer Fællesskabets Aand og udgør her tilsammen den virkelige Vej til den rene, ædle eller rette „Kommunisme“. Selv om alle de mange „politiske“ Partier, der i Dag eksisterer, fremtræder under lige saa mange Navne, som der er Partier, vil de saaledes alle hovedsageligt være at henføre under Kræfter, der slutteligt maa udkrystallisere sig i de før nævnte to „politiske“ Retninger.

„Livets Bog IV“, Stk. 1344, side 1607.

//

Jeg og mine udviklede læsere er således knyttede sammen udelukkende i kraft af livet selv. Samhørigheden er altså noget, som er natur, er mentalt organisk og ikke en kunstigt opsat juridisk overenskomst, der kan brydes eller misligholdes. Som følge heraf vil de interesserede omkring mit åndsarbejde altid tilsammen danne en sag, der urokkeligt, fundamentalt hviler i sig selv, fordi den er selve åndsfrihedens struktur og er således nøglen til opfyldelsen af alle begyndende højintellektuelle forskeres og læsers drøm: "den store indvielse", "det frigjorte menneske" eller "mennesket i Guds billede". (Martinus artikel, "Tanker på femogtyveårsdagen for mit åndsarbejdes fødsel, 1921-1946").

KOMMER TIL MIG

MATTH. XI. 28

IN V Ä N D N I N G A R MOT MI'S UTGÅVOR AV MARTINUS VERK

Af Ingemar Fridell

Hur Martinus verk skall ges ut på bästa sätt ser jag som ett utomordentligt viktigt problem, eftersom det av allt att döma ligger till grund för den nu rådande oenigheten bland Martinus-vänner. Själv efterlyser jag av hela mitt hjärta en anda av öppenhet och transparens som gör det möjligt att även ifrågasätta och ompröva sådant som redan har beslutats av Rådet för Martinus Institut. Vi lever i en tid då precis *allt kan* och *får* ifrågasättas, och rätten att yttra sig fritt måste också gälla i detta sammanhang. Endast så kan vår bedömningsförmåga utvecklas vidare.

BAKGRUND

En rådsmedlem har i en tråd på en facebook-grupp påpekat att de uttalanden av Martinus som rör hans önskan om hur verket bäst skall publiceras, redan har utvärderats noggrant av Martinus Instituts språkgrupp. Språkgruppen som består av kunniga medarbetare, har under en lång rad av år utarbetat riktlinjer och relevanta principer för verkets publicering. Mot denna bakgrund har Rådet för MI bedömt detta arbete som en garanti för att MIs utgåvor i sin nuvarande form är av godtagbar kvalitet. Jens Christian hänvisar till Institutets officiella förklaringar på deras officiella web-sida.

Som jag ser på saken borde vi likväl gå tillbaka och granska *upphovsmannens* inten-

tioner och önskningsar ännu en gång för att vara helt säkra på hur han själv ville att hans verk skulle publiceras. Oavsett om den ovan omtalade språkgruppen skulle ha bestått av nobelpristagare och internationellt erkända litteratur- och språkexperter, är detta inget hinder för att undersöka om språkgruppens slutsats verkligen är i linje med Martinus *egen* vilja! Det är en vanlig missuppfattning att de ändringar i Martinus texter som företagits av MI enbart gäller skrivfel och rättskrivning, vilket inte är med sanningen överensstämmande.

ARGUMENT

som tolkats till MIs FÖRDEL:

- 1) att det tycks *saknas* tillräckligt tydliga referenser till dokumenterade uttalanden av Martinus, där han så att säga skulle ha "satt ner foten mera bestämt och med många utropstecken" (min formulering) för att markera sin önskan om att ingenting fick ändras i texterna.
- 2) Vid två rådsmöten i mars 1976 (med Martinus fysiska närvaro) fastställdes det att originalmanuskripten "er de autentiske tekster", samt att "eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes."
- 3) Martinus har testamenterat hela sitt verk och överlåtit all copyright och allt ansvar till Martinus Institut.

ARGUMENT som talar EMOT MIs principer för publicering:

- 1) Martinus uttalanden i samband med publiceringen av hans verk på Borgens förlag enligt rådsreferaten. Han betonar här att inga ändringar behövs. Som svar på frågan om inte de stora bokstäverna för substantiven i texten borde ändras till små bokstäver enligt modern rättskrivning svarar han att inte heller detta är nödvändigt! Huruvida hans uttalanden bara skall ses i sin speciella kontext och att det enbart skulle ha gällt ekonomiska överväganden är en öppen tolkningsfråga.
- 2) Søren Ingemann har visat dokumentation från ett torsdagsmöte 30 mars 1978 om att Martinus uttalat sig emot ändringar i "hans skrivna form". Men att *stavfel* fick rättas, men bara i *samråd* med honom!
- 3) Bertil Ekström hade före ovan nämnda torsdagsmöte skrivit brev till Martinus med en förfrågan om man inte skulle kunna rätta fel i texterna, varpå Martinus bifogade en handskreven kommentar som svar nederst i samma brev som talar för att han inte önskade ändringar och att det gärna fick synas att han var "outbildad bonde" (fritt återgivet).
- 4) Rolf Elving som i sin ungdom bott på Institutet under en lång rad av år och som vid denna tid umgåtts och samtalat med Martinus dagligen, hävdar med bestämdhet att han vid ett flertal tillfällen uttryckt en önskan om att "inte så mycket som ett kommatecken får rättas"!

Hur skall nu nämnda argument och motargument vägas mot varandra på ett rättvist sätt? Att språkgruppen gjort sin bedömning betyder inte att saken skulle vara avgjord en gång för alla, åtminstone inte ur en *moralisk* synvinkel!

När det gäller punkt 2 av ovan nämnda argument som tolkats till MIs fördel, så står det tydligt att "EVENTUELLA fel i böckerna kan ändras tillbaka till originalmanuskripten" (de maskinskrivna manuskripten). Som jag förstår det betyder detta uttalande *inte* att man som *huvudprincip* skall rätta tillbaka *alla* avvikelser mellan originalmanuskripten och förestautgåvorna! Uttrycket "*eventuella fel*" kan enligt min mening knappast tolkas som intäkt för att ändra texten tillbaka till de maskinskrivna manuskripten i den *omfattning* som nu har blivit fallet i de av MI reviderade publikationerna. För det skulle i så fall betyda att korrekturen och ändringar som företagits av Martinus själv eller godkänts av honom plötsligt annulleras! Och att stavfel kunde rättas "i samråd med Martinus" blir problematiskt med tanke på att han inte längre är med oss på det fysiska planet.

Att Martinus testamenterat hela sitt verk och överlåtit copyright och ansvar till MI motsäger naturligtvis inte det faktum att bokutgivningen bör ske enligt principer som uppfyller en noga genomtänkt tolkning av upphovsmannens ursprungliga önskan. Personligen tycker jag att det finns flera argument som talar för en betydligt större försiktighet när det gäller utgivandet än vad

som blivit fallet i MIs reviderade publikationer. Med tanke på att det rör sig om ett helt unikt verk som författats av en enligt egen utsago kosmiskt medveten man som fötts på denna jord som sällsynt gäst från en högre utvecklad civilisation på en helt annan planet i universum, borde *försiktighet* i alla avseenden vara ett ledord för MIs agerande! Om man inte kan vara hundra procent säker på huruvida Martinus verkligen önskade de ändringar som MI har vidtagit, borde man kanske hellre ha avstått från revideringar, eller åtminstone låtit bli att *ersätta* försäljningen av Martinus egna oförändrade texter och böcker med MIs egna reviderade böcker, där det dessutom inte uttryckligen anges som varudeklaration på omslaget att böckerna faktiskt har reviderats!

Det är enligt min mening tveksamt om den ovan nämnda språkgruppens mångåriga arbete i sig självt räcker som garanti för bokutgivningarnas kvalitet. Med detta sagt måste jag dock erkänna att jag trots allt är imponerad av det jättelika och noggranna arbetet som företagits när det gäller att gå igenom samtliga Martinus skrifter i behjärtansvärda försök att avlägsna alla skrivfel och övriga bedömda felaktigheter!

SAMMANSTÄLLNING

Nedanstående sammanställning är baserad dels på frågor som diskuterats i flera sammanhang, dels på egna iakttagelser mot bakgrund av min mångåriga forskarutbildning med godkänd examen som filosofie doktor. Även om mitt huvudämne inte

råkar vara just litteratur och språk, gäller likartade principer för all form för vetenskapligt hantverkskunnande oavsett forskningsinriktning. Min utbildning har gjort det lättare för mig att skilja mellan vetenskapligt genomtänkta och icke helt genomtänkta tillvägagångssätt. Utifrån ett strikt vetenskapligt perspektiv finns flera problem som ger MIs arbete ett alltför "amatörmässigt" intryck. Man har onekligen varit noggrann men kanske inte *tillräckligt* noggrann!

Följande punkter bör problematiseras ytterligare som jag ser det:

a) Det framgår inte tillräckligt tydligt för en presumtiv köpare att MIs utgåvor består av *reviderade* texter och att det inte rör sig om Martinus egna oförändrade böcker.

b) Alla ändringar som företagits har gjorts efter överväganden och beslut som de som utfört rättelserna *själva* har gjort. Vid allra minsta tveksamhet borde dock förklarande *footnoter* ha satts in i texten! Så är inte fallet.

c) Att Martinus medgivit att "eventuella fel får rättas till originalmanuskripten" bör enligt min mening inte tolkas som att detta görs till huvudprincip och referens för alla slags rättelser. Med ordet "eventuell" menas i allmänhet *enstaka* förekommande fel och inte på alla avvikelser i texten som helhet.

d) Det finns flera tveksamma ändringar av ord i texterna som kan problematiseras. Det har i andra sammanhang diskuterats flera exempel på sådana

ord, varför jag här avstår från att gå närmare in på detta. Förutom i Livets Bog har Jens Lindsby påpekat flera tveksamma ändringar i *andra* texter.

e) I flera fall i de av MI reviderade utgåvorna har ord med gammaldags betydelse bibehållits, samtidigt som stavning och rättskrivning moderniserats. Detta kan ge ett anakronistiskt intryck på grund av att gammalt blandas med nytt, vilket en presumtiv läsare kan uppleva som ett förvirrande stilbrott.

f) Utgåvan av Den Intellektualiserade Kristendomen är ett exempel på riktigt allvarliga problem som redan diskuterats i andra sammanhang.

g) Den ändrade pagineringen i Livets Bog (sidnumreringen i varje enskilt band utgår från den aktuella bokens första början till skillnad från den fortlöpande paginering genom alla band som förekom i förstautgåvorna) innebär att Livets Bog nu ger intryck av att vara ett verk i *sju* separata delar i stället för *ett* enda sammanhängande bokverk, vilket av allt att döma tycks ha varit Martins avsikt. Detta ser i varje fall jag som ett allvarligt ingrepp!

h) Insättandet av textöverskrifter överst till vänster i början av varje textavsnitt i Livets Bog är tveksamt. I förstautgåvorna fanns alla "textöverskrifter" samlade som ett slags Index eller Innehållsförteckning längst bak i böckerna! Martinus lär ha skrivit dessa *efter* själva brödtexten och inte samtidigt. Genom att hålla en löpande text

fri från överskrifter möjliggörs ett bättre "flyt" vid läsning.

i) Egenhändiga textöverskrifter som långt ifrån alltid författats av Martinus själv har satts in i andra manuskript än i Livets Bog. Där saknas angivelser om *medförfattare*!

j) Texter som inte uttryckligen författats av Martinus *själv* kan enligt min mening inte anges som hörande in under samlingsbegreppet Det Tredie Testamente. Visserligen kan man mena att de har skrivits i samma anda och därför passar in under detta samlingsbegrepp. Men med tanke på att det här finns medförfattare och i vissa fall texter som har skrivits av andra författare, vilket inte anges tydligt, finns det skäl att skilja mellan de texter som har skrivits av Martinus själv och texter som inte helt och hållet är hans egna. Lösningen är enligt min mening att *enbart* texter som bevisligen har skrivits av Martinus själv bör falla under samlings titeln Det Tredie Testamente!

Min KONKLUSION är att alla Martinus egna oförändrade böcker och texter borde finnas tillgängliga för försäljning i *första hand* på MI! Reviderade utgåvor kan tillgängliggöras som andrahandsalternativ och komplement, men det bör klart och tydligt anges redan på bokomslagen och som varudeklaration att det rör sig om bearbetade utgåvor. På böcker med texter som inte är hundra procent Martinus egna, bör alla medförfattare anges tydligt och klart redan på omslaget.

Det är för mig obegripligt hur MI har tänkt när man *ersatt* Martinus egna oförändrade böcker med sina egna reviderade böcker och utnämnt dem till sina officiella publikationer att läsas i första hand utan att samtidigt tillhandahålla upphovsmannens godkända böcker.

Det är naturligtvis ett välkommet första steg att Livets Bog nu finns att köpa i form av faksimil kopierade från förstautgåvorna. Men för att utgivningen av bokverket skall kännas helt relevant och åtminstone äga rum på samma villkor som de reviderade böckerna, bör enligt min mening följande tre hänsynstaganden beaktas:

1) Den övergripande titeln Det Tredie Testamente bör stavas på samma sätt som inne i själva texten.

2) Bifogad uppmaning till läsaren att hellre studera MIs reviderade böcker bör avlägsnas. Läsaren torde vara vuxen nog att själv kunna avgöra vad denne önskar läsa.

3) Varje band av Livets Bog bör kunna köpas separat utan krav på köp av samtliga band av Livets Bog. Endast på detta sätt kan förstautgåvan av Livets Bog säljas på samma villkor som andra alternativa utgåvor.

Ingemar Fridell, Nyhamnsläge, Sverige, 6. Februari, 2023.

Hylde fra antikvariat

Hvad er den ægte og hvad er de reviderede udgaver af Det Tredie Testamente ?

(Redaktøren kender svaret. Ring og få en forklaring 20157811)

Om primitiv og intellektuel opfattelse af Guddommen

Af Anette Christiansen

Kurt Christiansen, der udgav det store to-bindsværk om Martinus og også en fotografisk udgave af Martinus originale tekster til Det Tredie Testamente, forlod denne verden d. 18. juli 2019. Her fortæller Anette om en episode i deres ægteskab:

Kurt og jeg så et afsnit af en serie i DR1 om stenalderen i Danmark forleden dag. Skuespilleren Lars Mikkelsen er den gennemgående personfortæller i serien, men også fagpersoner deltager programmet igennem med videnskabelige udtalelser og det er en af disse udtalelser jeg kom til at tænke over.

Vedkommende udtalte, at stenaldermenneskene overalt i naturen oplevede sten (minerale), planter (træer) og dyr som levende væsener, beriget med ånd/sjæl og bevidsthed, og at de kunne påvirke menneskenes liv og derfor skulle "behandles" ordentligt.

Jeg tænkte, at det er jo lige det vi har erkendt ved Martinus' lære – så hvordan kan det være, at primitive mennesketyper

allerede vidste dette og levede efter dette for så mange år siden. Og at denne vished så er forsvundet og en rest af den nok kan findes i dagens religioner.

Her kommer min forklaring:

Vi mennesker på denne jord nu og her vil igennem adskillige mange liv engang få kosmisk bevidsthed (med alt hvad den indebærer - at vi ved alt) for til sidst i denne spiral at nå frem til salighedsriget.

I salighedsriget er hukommelsesenergien dominerende verdensenergi og der har vi mulighed for at kunne trække begivenheder fra flere spiraler frem til vores bevidsthed. På et tidspunkt vil salighedsvæsenet ønske modsætning til saligheden i dette rige og søge mod mørket igen. Dette sker i en ny spiral – helt fra bunden af – startende med mineral – planter – dyr/mennesker. I den nye spirals fysiske verden bliver det tidligere salighedsvæsen et klodevæsen, men ikke i nøjagtig den samme form som vor planet, men i nye former - da ingenting skal gentages, men omformes – så der til evig tid vil være nyskabelse og forandring til stede.

I salighedsriget er hukommelsesenergien som sagt på sit højeste. Da alle 6 verdensenergier til evig tid vil være til stede, men med forskellig styrke vil styrkeforholdet, på det tidspunkt hvor stenaldermennesket levede, være sådan, at hukommelsesenergien stadig er til stede

i menneskene i aftagende styrke, sammen med *instinkt-, tyngde- og følelsesenergien* i tiltagende styrke, men med *intelligens- og intuitionsenergi* på meget lavt blus.

Jeg konkluderede, at stenaldermennesket med hukommelsesenergien sammen med instinktenergien – per instinkt kunne bruge gammel viden til overlevelse og nytænkning. Hukommelsesenergien gjorde det helt naturligt for dem at se det levende i alting. På sæt og vis eksisterede rester af den kosmiske bevidsthed stadig hos dem, skønt i instinktiv form.

Som hukommelsesenergien aftog, forsvandt denne direkte åndelige kontakt efterhånden. Ser vi på menneskeheden i dag er det jo meget få mennesker der mener at alle og alt er levende væsener.

Jeg tænkte højt – så Kurt kunne høre det – og fortalte ham, hvad jeg mente om det. Det fik ham åbenbart til at skrive om dette, også til sine venner i hans studiegruppe:

Hej alle Bimser.

Vanløse 7.1.2019

Først et rigtigt godt nytår til jer alle. Håber på fred, ro og inspiration i det nye år, hvor jeg glæder mig til på et tidspunkt at se jer igen. Jeg har en lille historie jeg gerne vil fortælle jer – den handler selvfølgelig om Martinus' åndsvidenskab – og om

hvordan nogle ting pludselig kan gå op for en (mig) – blot ved at lytte og drage konklusioner ud fra *Martinus'* lære:

Men „Livsytringer“ er jo det samme som Bevidsthedstilkendegivelse, hvilket igen er det samme som en Slags Tale eller Korrespondance. Men naar Naturen saaledes er en Bevidsthedstilkendegivelse eller Tale, vil det altsaa sige, at der bag Naturen er et „Noget“ eller et „Jeg“, der manifesterer sig igennem Naturen paa samme Maade, som vort eget Jeg manifesterer sig igennem vor Organisme, med andre Ord Naturen er ogsaa et „levende Væsen“.

674. Intet Under at de levende Væsener i deres dybeste Natur er indstillede paa dette. Vi ser de primitive Mennesker, der endnu lever i Tænkningens spæde Stadier, alle uden Undtagelse er indstillede paa, at Naturen er Udtryk for et eller flere saadanne kosmiske Væsener. De ser „Aander“ i Træer, Stene, Bjerge, Sol og Maane etc. De „tror“ paa en „Gud“ eller „Guder“. Og de afviger kun fra de „kosmisk bevidste“ Væsener derved, at disse ikke mere „tror“, men „ser“ eller oplever som Kendsgerning, at Naturen netop er Bevidsthedsudtryk for store Organfunktioner, er Organismer for store Væsener. De ser, at vi alle befinder os som Mikrovæsener i en større Organisme, hvis Ophav maa blive det samme overfor os, som vi er overfor de Former for mikroskopisk

Liv, vor egen Organisme bestaar af. De ser saaledes, at Organismer kun kan eksistere som bestaaende af Organismer. Livet repræsenterer Organismer indeni Organismer og paa denne Maade Væsener indeni Væsener og saaledes fortsættende i det uendelige. Og igennem hele denne Uendelighed, dette Ocean af Organismer, ser de kosmiske Væsener sammenhængende Principper, der afslører denne Uendelighed som et eneste altomfattende levende Væsen. Dette Væsen er, som allerede flere Gange tidligere her i „Livets Bog“ paapeget, den eneste absolutte sande Guddom.

Vi ser saaledes her, at det primitive Menneske og det mest intellektuelle Menneske næsten er paa samme Bølgelængde. Begge Parter opfatter alle Energiudløsninger som „Livsytringer“. Det er kun paa Mellemstadiene mellem disse to Kategorier, at man opfatter Energiudløsningerne i Maal- og Vægtfacitter eller er begravet i den endeløse Aarsags- og Virkningslinie. Hos disse Væsener, der jo er længere fremme i Spiralkredsløbet end Naturmennesket, er den fra forrige Spiral nedarvede „kosmiske Bevidsthed“ som Følge heraf helt degenereret og befinder sig i sit mest latente Stadium. Det vil altsaa sige, at disse Mellemstadiumsvæsener er længst mulig borte fra Oplevelse af Guddommen, er længst borte fra det aandelige Livs Traditioner. De

har saa at sige mistet al dagsbevidst Fornemmelse af Guddommen. De har derfor slet ikke Evne til at „tro“. Deres villieførende Faktor er Intelligensen. Da de paa Grund af deres „kosmiske Bevidsthed“'s Latenthed kun kan opleve fysisk, kan de med Intelligensen kun erkende fysiske Foreteelser og maa af Naturen saaledes benægte alt, hvad der ligger over det fysiske Plan, alt hvad der ikke fysisk kan sanses, vejes og maales. Og vi har her den ejendommelige Væsenstilstand, hvor man midt i Livets Manifestationer eller urokkelige Tilkendegivelser, ja, endog paa Trods af sit eget Livs Virkelighed benægter, om end ubevidst, dettes Eksistens. De Maal- og Vægtfacitter, man er Specialist i at fremskaffe, virker ikke i Livets, men i Dødens Favør. De skaber den materialistiske Bevidsthedsindstilling.“

Kurt henviste hermed til, hvad Martinus har skrevet om urmennesket i LIVETS BOG III. Side 856 -857 stk. 673-674-675, – og deromkring.

Måske har I tænkt samme tanker – men jeg synes altid det er dejligt at finde en sammenhæng mellem det der står skrevet og det man oplever og observerer, for derved at kunne få en større forståelse for åndsvidenskaben. Ha det godt.

Kærlig hilsen Anette – (og en ekstra hilsen fra Kurt.)

Hjørringhistorier

Af Ejnar Hjorth

Martinus var fra Sindal, der hører ind under Hjørring kommune.

Hvem er Martinus?

Han blev født i Moskildvad, Sindal, den 11. august 1890. –

Han var et ”uægte” barn, det kaldte man det dengang.

Men det var Michael Christian Christiansen Thomsen, der blev udlagt som faderen. Han var født i Børglum, den 18. sept. 1865, søn af Mette Marie Thomasdatter, der tjente som mejerske på Børglum Kloster.

Rygterne går på, at den første ejer af Børglum kloster, Christian Michael Rottbøl, er far til Mette Maries søn, og hun gav ham derfor en kombination af faderens navne: Michael Christian Christiansen Thomsen.

Det er ham, der blev udlagt som Martinus’ far. Derfor er det muligt, at Martinus har en vis forbindelse til Børglum kloster!

Martinus blev sat i pleje hos vejmand Jens Christian og Kirstine Frederiksen i Moskildvad. I de første år gik han i ”Stationsskolen” i Sindal. Der var kun én lærer og én lærerinde.

Martinus fortalte, at efter 4 år kom han i en landsbyskole, hvor der kun var én lærer, og om sommeren var der skolegang to gange om ugen. Han lærte at læse, skrive og regne. Dertil salmevers, katekismus og sommetider lidt danmarkshistorie og naturhistorie.

Efter denne sparsomme skolegang blev han senere mejerist og rejste til København. Her er det, at han fik en ”psykisk” oplevelse der gjorde ham til ”forfatter”, og han brugte resten af sit liv – 60 år – på at skrive sit omfattende

værk, som han til sidst kaldte Det Tredie Testamente. Det består af ca. 50 bøger, og 100 tegnede symboler. Hovedværket hedder LIVETS BOG og er på 7 bind.

Hans tekster og nogle af bøgerne er oversat til 20 sprog, selv til Esperanto! Derudover har mindst en snes forfattere udgivet mange bøger om Martinus, hans værk og analyser.

På hans 100-årsdag, den 11. august 1990, indviede man et museum i Moskildvad, Sindal, som var hans fødested. – Der var mødt 850 mennesker op, flere fra udlandet, for at mindes ham. Man havde lejet Sindalhallen og stillet et telt op til de mange mennesker. Der blev holdt foredrag og der var spisning bagefter.

Trods det store fremmøde dengang er både museet i Sindal og Martinus som forfatter, endnu ret ukendt i Danmark. Han er næsten mere kendt i udlandet. –

Mange mener, at i fremtiden vil interessen for hans bøger vokse og dermed gøre Sindal og Vendsyssel kendt i hele verden!

Efter afslutningen af sit store forfatter-skab, besluttede Martinus til sidst, at det samlede værk skulle hedde Det Tredie Testamente. –

– Og han hævdede, at det ville komme til at danne grundlag for en helt ny verdenskultur. – Det hører fremtiden til.

I Sindal kan man se huset/museet og høre mere om Martinus og den nye verdenskultur.

(Artiklen er skrevet af fritidsjournalist og redaktør Ejnar Rosen Hjorth)

Historisk arkiv i Hjørring ønsker brochurer over alle kendte personer med tilknytning til Hjørring. Derfor blev denne brochure lavet.

Fra Det Evige Verdensbillede IV

Hen over evighedens umådelige hav går et lille fartøj. Det er på rejse i verdensrummet. Det svæver mellem stjernerne. Det bevæger sig i "himlen". Dette lille fartøj hedder jorden. Dets fornemste passagerer er mennesker. Men det har også andre passagerer, nemlig alle de øvrige levende væsener, der hører ind under jordiske former for liv. Det er en art Noahs ark. Nævnte fartøj følger en bestemt rute, der strækker sig lige så langt som "havet". Denne rute hedder "tiden". Tiden og evigheden er således lige udstrakt. Men tiden er ligesom alle andre befærdede ruter eller alfare veje inddelt i måleenheder. Den form for måleenheder, der af det jordiske menneske bliver opfattet som mærkepæle i dets kosmiske rejse, er dem, vi har lært at kende som: år, måneder, uger, dage, timer og sekunder. Af disse udgør årene de mest fundamentale for samme væsen.

Hvert "nytår" er således en fundamental milepæl i det jordiske menneskes rejse med jorden gennem verdensrummet. Der findes naturligvis mærkepæle for langt større måleenheder eller afstande i denne rejse, såsom: århundreder, årtusinder, årmillioner; men sådanne er for de "himmelske rejsende", der er nået frem til at leve i bevidsthedslag, hvor tusinde år er som én dag og én dag som tusinde år. Og af den art "passagerer" er der endnu yderst sparsomt på jorden.

For disse rejsende er den endnu et for primitivt befordringsmiddel.

Den har endnu ikke disse for en sådan bevidsthedstilstand tilpas komfortable "kabiner", "saloner" eller "kahytter", tjenlige for den rigtige menneskelige manifestation eller for væsener, levende og sansende udelukkende gennem "den hellige ånd", for væsener, der for længst i maskulin og feminin ligevægtig polforening har lagt pattedyrets zone bag sig og som fuldendte "gudemennesker" er opstået i "det rige, som ikke er af denne verden". Disse væsener har deres specielle "fartøjer", skønne og lysende verdener, oaser mellem sole, harmonier i farver, stråler og kærlighed.

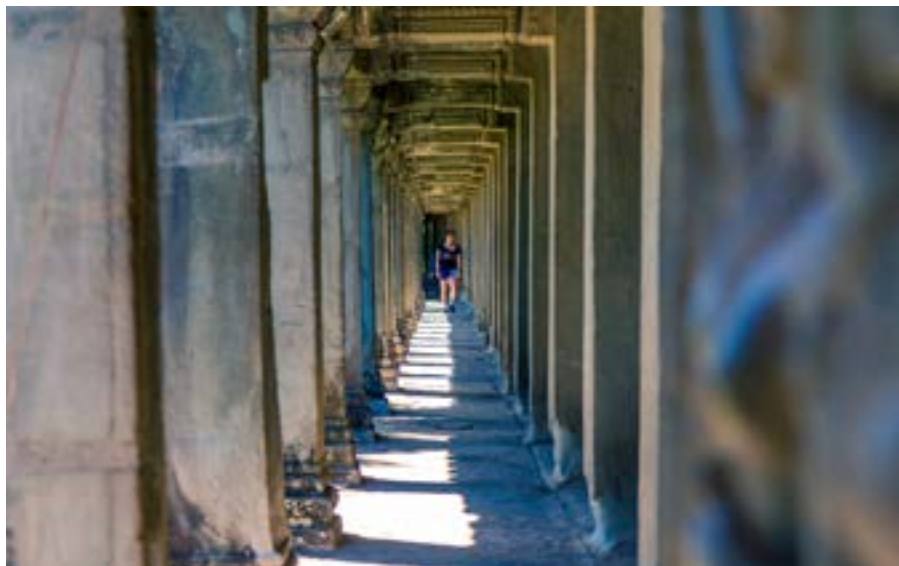
Anderledes er det med jorden. Den er endnu ikke bygget for "himmelske rejsende" af en sådan rang. Dens fornemste opholdsrum er endnu kun at betragte som "stalde", thi de er beregnede for væsener med delvis dyrisk bevidsthed, væsener, der i kraft af han- og hunformens tyngde, som individ af pattedyrets zone, af naturen kun kan se sin næste i det modsatte køn, og således kun over for dette kan praktisere noget af overholdelsen af det store bud: Elsker hverandre, eller ligesom dyrene endnu kun kan forstå kærligheden gennem ægteskab, afkom og familie, kan således kun opleve kærligheden i form af "spire" – ikke i form af "blomst" eller kulmination. Jordens fornemste "passagerer" må endnu være i rum sammen med dyrene, må endnu "æde sammen med svinene". Jorden er endnu kun et "skib" for ufærdige væsener, "forlorne sønner",

men på rejse i "himlen" med kurs mod den evige Fader.

Gennem tiden og rummet svæver jorden altså som en lille stjerne. Dens kurs i evigheden er som før nævnt rettet mod den evige Fader, verdens centrum, alle tings faste punkt. Den har harmoni og kærlighed til mål. Den nærmer sig den virkelige lykkes land mere og mere. Dette må nødvendigvis bevirke, at dens åndelige atmosfære må blive påvirket deraf. Denne påvirkning giver sig da også til kende som den i Livets Bog omtalte "lyse udstråling fra dette guddommelige skabepincip". Og for ca. to tusinde måleenheder eller nytår siden fik jorden i sin kosmiske fart de første svage lysskær fra et forklaret land i sigte. Disse lysskær, der fra det fjerne kastede sin glans ind over det jordiske "himmelskib" i form af tre store verdensreligioner: buddhisme, kristendom og islam, blev det nævnte fartøjs største oplysende momenter og fundamentale varsler om et forjættet land forude. De blev synlige beviser for jordens fart mod verdens centrum, mod kulturens og civilisationens ophav, mod kilden til al harmoni, lykke og kærlighed. De nævnte religioner var således en forklaret zones yderste forposter, de synlige kendemærker for jordens tiltagende kurs ind imod lysets rige, mod solenes sol.

"Det Evige Verdensbillede IV", stk. 44.1-2.
(En Nytårshilsen fra Martinus til sagens venner, brugt som symbolforklaring)

Bibelens påskemysterium og dets betydning i dag

Artikel af Toni Christina Bjerremose.

Det, Martinus kalder Bibelens påskemysterium, er omtalt i alle Det Nye Testaments 4 kanoniske evangelier - dvs. de evangelier, som kirken har anerkendt - og dækker begivenhederne op til Jesu korsfæstelse. For lige at opsummere vil jeg gennemgå Jesu sidste dage, sådan som de er beskrevet af de 4 evangelister Markus, Lukas, Matthæus og Johannes:

Det var op til Påskefesten - der for jøderne var en mindefest for befrielsen fra det ægyptiske slaveri, da Moses førte dem ud af Ægypten - og Jesus havde i nogle år vandret omkring i Israel sammen med sine 12 disciple og mange andre følgere af begge køn, og havde prædikeret om næstekærlighed.

Men nu var han sammen med sine disciple vendt tilbage til Jerusalem, og på den søndag, som markerede starten på påsken, og som senere er blevet kaldt "Palmesøndag", red Jesus ind i byen på et æsel, mens folk viftede med palmeblade for at hylde ham som en konge.

Et stykke tid forinden ved et tidligere besøg i Jerusalem havde han jaget alle de kræmmere og pengeudlånere ud, som havde slået sig ned i templets forgård, dog ikke med vold, men med sin respektindgydende udstråling og med ordene: "Står det ikke skrevet, at mit hus skal kaldes et bedehus for alle folkene? Men I har gjort det til en røverkule!"

Ypperstepræsterne, Annas og hans svigersøn Kajfas, var i forvejen temmelig trætte af Jesus, og betragtede ham som en ballademager, der udover at kritisere deres fortolkning af Toraen – bl.a. de 5 Mosebøger og sabbatlovene - nu også havde drevet købmændene og vekslererne ud af templet. Da Annas og hans familie havde økonomiske interesser i disse kræmmere og pengeudlånere, blev Jesus herved også en decideret trussel, så de pønsede nu på, hvordan de skulle få ham ryddet af vejen.

Ved "De usyrede brøds fest", der var en del af selve påskefesten, beredte Jesu disciple et påskemåltid, som senere er blevet kendt som "Den sidste nadver". Her spiste Jesus sammen med sine 12 disciple, og indstiftede den kristne nadver ved at bryde brødet og kalde det sit legeme, og drikke vinen og kalde den sit blod. Lige efter bad han disciplen Judas om at gå hen og forråde ham. Denne gik hen til ypperstepræsten Kajfas, som betalte ham 30 sølvpenge for at forråde Jesus. Disciplen Peter sagde til Jesus, da han så Judas gå, at han selv aldrig vil forråde ham, men Jesus sagde til ham, at inden hanen havde galet 2 gange, ville han have forrådt sin mester 3 gange – og det gik senere i opfyldelse.

Alle gik så ud i natten og begav sig til Gethsemane have, hvor Jesus gik af sides for at bede. Han bad om, at den frygtelige skæbne, som han vidste, ventede ham,

kunne blive taget fra ham, men afsluttede så bønnen med ordene: Ske ikke min, men din vilje.

Da Jesus med de tilbageværende disciple kom ud fra haven, så de Judas sammen med en række bevæbnede mænd komme imod sig, og Judas gik hen imod Jesus og gav ham et kys – det tegn, som han havde aftalt med soldaterne, skulle udpege Jesus. De bevæbnede mænd greb Jesus og tog ham med sig. Men Peter blev så desperat, at han med sit sværd huggede øret af en af soldaterne. Jesus sagde så de berømte ord: ”Stik dit sværd i skeden, thi den, der dræber ved sværdet, vil selv blive dræbt ved sværdet!” Og i samme moment tog han det afhuggede øre og satte det tilbage, og det voksede fast med det samme.

Jesus blev nu ført frem foran ypperstepræsten Kajfas, som med falske vidner forsøgte at fremstille Jesus som en forbryder. Men vidnerne modsagde hinanden, så det hele faldt til jorden. Men så spurgte Kajfas Jesus, om han var Guds søn, og da Jesus bekræftede dette, greb Kajfas det straks, sønderrev meget dramatisk sine klæder, og anklagede ham så for gudsbespottelse, hvilket altid førte til en dødsdom!

Jesus blev nu sendt til den romerske statholder Pilatus, som ellers var berygtet for sine grusomme domme, men her blev han tydeligvis betaget af et menneske med en udstråling, han aldrig før havde oplevet, og måske også påvirket af sin kone, som var meget fascineret af Jesus. Så Pilatus forsøgte på alle måder at hjælpe ham, og sagde til Kajfas, at han ikke kunne finde nogen synd hos Jesus. Pilatus sendte derefter Jesus videre til den jødiske konge Herodes, der heller ikke kunne finde nogen synd hos ham, hvorfor han sendte Jesus tilbage til Pilatus! I forbindelse med den jødiske påske var det kutyme, at folket kunne få løsladt en forbryder, og ypperstepræsterne tilskyndede folket til at foreslå morderen

Barrabas, mens Pilatus ville have Jesus frigivet. Men så skiftede Kajfas taktik og opildnede folket til at true Pilatus med en indberetning til den romerske kejser, hvis ikke han gjorde, som de ville have, nemlig at Barrabas blev løsladt, og Jesus korsfæstet. Og så blev Pilatus bange, for han havde flere lig i lasten, og der var før blevet klaget over ham hos kejseren, så han risikerede at miste sin indbringende stilling som statholder i Israel. Han vaskede derfor sine hænder, frigav Barrabas, lod Jesus piske og overgav ham til bødlerne, der hånede ham, satte en tornekrone på hans hoved og kaldte ham ”Jødernes konge”.

Ad den rute i Jerusalem, der førte ud til højen Golgata, og som nu benævnes ”Via Dolorosa” - lidelsens vej - blev Jesus nu tvunget til at bære det kors, han skulle korsfæstes på, men han havde ikke kræfter til det og faldt flere gange om, så man tvang en anden mand, Simon af Kyrene, til at bære korset et stykke af vejen.

Derefter blev Jesus hængt op på korset, og på hver side af ham hang 2 forbrydere, der også skulle korsfæstes. Ved foden af Jesu kors stod bl.a. hans mor Maria sammen med disciplen Johannes og hans kvindelige discipel Maria Magdalene og græd. Mens han hang på korset, sagde Jesus de berømte ord om sine bødler: ”Tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gør!” og til allersidst ”Fader – i dine hænder betror jeg min ånd”, hvorefter han udåndede. Der var nu faldet et mørke over jorden, og da Jesus døde, blev forhængt i templet flænget i to dele fra øverst til nederst af et lyn! Der er vist ingen tvivl om, at alle blev chokerede og bange over disse meget dårlige varsler.

Senere blev Jesus taget ned fra korset, salvet og svøbt i et liglagen, hvorefter han blev anbragt i en klippehule. Men på 3. - dagen stod han op af graven, som han havde sagt, at han ville, og blev set af Maria Magdalene, der fortalte

det til de 11 tilbageblevne disciple. Og stakkels Judas tog sit eget liv, da rækkevidden af hans handling gik op for ham, men når man læser Martinus' vidunderlige lille bog ”Påske”, kan man læse, hvordan Jesus i dødsriget opsøgte Judas' fortvivlede sjæl, og knugede sin ulykkelige discipel til sit bryst og sagde: ”Jeg er kommen for at søge og frelse de fortabte.”

Men hvorfor nu hele denne historie? Fordi Martinus har skrevet en masse om hele påskedramaet og forklaret, hvorfor det er lige så aktuelt i dag som for 2000 år siden!

I artiklen ”Pilatus, Kristus og Barrabas” skriver Martinus følgende: ”Som bekendt er påsken en fest, der holdes til minde om Jesu korsfæstelse og opstandelse, og det er disse begivenheder, der ligger til grund for gudstjenesten i de kristne kirker i påsken verden over. Men påskeevangeliet rummer ligesom alle de andre store bibelske evangelier eller beretninger en langt større og dybere beretning end den historiske.

Påskeevangeliet er ikke blot en fortælling om Jesu korsfæstelse og de andre rent fysiske begivenheder vedrørende Jesu lidelseshistorie, der fandt sted i Palæstina for ca. 1900 år siden. Det er også en symbolisering af det almene, ufærdige kultur menneskes mentalitet. Hvis evangeliet ikke i sig selv var en kosmisk analyse, en analyse af evige principper, der er et led i Guds skabelse af mennesket, ville kristusbegivenheden næppe være nået frem til vore dage. Vi ville næppe være kommet til at kende Jesus af Nazareth eller gudemennesket Kristus.

Påskeevangeliet er som nævnt en rent kosmisk analyse af den menneskelige mentalitets udviklingsepoke fra dyr til menneske. Da denne udviklingsepoke er en videnskabelig kendsgerning, og påskeevangeliet er denne kendsgernings første fortolkning, vil dette evangelium i sin dybeste analyse således være udtryk for noget evigt.

Påskeevangeliet er ikke blot en smuk

fortælling om et menneske, der ofrede sit liv, for at den virkelige sandhed eller kristendommen kunne fødes eller indpodes i verdenskulturen, den er også en fortælling om almene foreteelser i det moderne kulturmenneskes psyke og væremåde. Så selv om mange tror, at kristusbegivenheden på Golgata aldrig har fundet sted, og at Jesus aldrig har eksisteret, betyder det absolut intet i dag. For netop i det menneskes psyke, som proklamerer denne vantro, eksisterer de tre sindelag, som er påskemysteriets dybeste eller inderste afsløring.

Det menneske, der fornægter påskeevangeliet, bliver således det største bevis for eksistensen af påskemysteriets urokkelige sandhed. Vi vil derfor ikke spilde tid med at drøfte, om Jesus af Nazareth har eksisteret eller ikke, men derimod se på de sandheder, påskemysteriet indeholder og åbenbarer." Martinus nævner specielt 3 roller i påskedramaet, som vi alle sammen spiller flere gange om dagen, nemlig Pilatusmentaliteten, som skal dømme mellem Kristusmentaliteten og Barrabasmentaliteten i vort eget sind. "Pilatusmentaliteten er endnu det overordnede eller herskende sindelag i det moderne kulturmenneske", skriver Martinus og fortsætter: "Barrabas udtrykker det dyriske sindelag, der udtrykker sig via had, hævn, vold og mord, røveri, løgnagtighed og bagtalelse, hvilket med tiden fører til sorg, nød og elendighed.

Kristus derimod udtrykker alle de tankeklæder, der bl.a. udgør kærlighed, uselvskhed og glæde ved at tjene andre. Kristusmentaliteten opløser alt fjendskab med tilgivelse og venskab og alt, hvad der kommer ind under begrebet humanitet eller skabelsen affred, glæde og velsignelse for alt og alle, er det samme som Kristussindelaget", skriver Martinus.

Men alle tre sindelag er til stede i hvert eneste ufærdige kulturmenneske, og det er Pilatusmentaliteten, der som en

dommer hver dag må vælge mellem at sætte enten Barrabas eller Kristus fri.

Martinus skriver videre i artiklen "Pilatus, Kristus og Barrabas": "Alle mennesker indenfor den i dag herskende verdenskultur er hver især mange gange om dagen stillet i nøjagtig den samme situation som Pilatus. De skal tage stilling til det eller det. De skal træffe beslutninger i den ene eller den anden retning. Og ikke én eneste af disse beslutninger kan være udenfor princippet "Barrabas" eller "Kristus". De skal i de givne situationer give enten Barrabassindelaget eller Kristussindelaget fri. Og vi ser også her, hvorledes de søger at danne et kompromis. De ved egentlig godt, at de burde give Kristussindelaget fri, men så kan denne frigivelse eventuelt komme til at berøre deres position og gode omdømme, ja måske være farlig for deres økonomi eller livsstilling. Og så bliver man bange ligesom Pilatus og giver Barrabassindelaget fri og fængsler og henretter Kristusmentaliteten i sig selv." (...) "Man er således bange for at blive ringeagtet, man er bange for at miste sine venner, man er bange for flokkens eller den såkaldte "offentlige" mening eller hobens mening. Og på grund af denne frygt for at gå imod flokkens eller hobens mening, der så at sige altid udløser sig i råbet "Giv os Barrabas fri", lader man sig forlede til at henrette eller lemlæste Kristussindelaget i en selv, medens man giver Barrabas, hvilket altså vil sige røveren eller morderen i vort eget væsen, fri." Videre skriver Martinus: "Det almene kulturmenneske er således ikke nået så langt frem i udviklingen, at det kan give Kristus fri i situationer, hvor denne frigivelse ville volde det selv gene eller ubehageligheder, ja, koste det livet. Her bliver det ligesom Pilatus en uretfærdig dommer, og giver røveren eller morderen i sig selv fri, men fængsler og henretter i større eller mindre grad kristusvæsenet i dets egen

mentalitet og væremåde.

En større fiasko og skæbnemæssig ulykke kan det moderne kulturmenneske ikke udløse over sig selv. Det kan ligesom Pilatus redde sin fysiske position og sit velvære i øjeblikket, vaske sine hænder og give de andre skylden, men dette forandrer ikke situationens kosmiske alvor for denne moderne Pilatus. Den uretfærdige dom, at give røveren eller Barrabas fri i stedet for Kristus i sit eget væsen, kommer engang før eller senere over hans eget hoved. I situationer, hvor man giver Barrabas i sit eget væsen fri, er man jo Barrabas og dermed i større eller mindre grad en forfølger af sin næste, ligesom man i situationer, hvor man giver Kristus i sit eget indre fri, er en Kristus. Pilatusindelaget eller dette, at være et moderne kulturmenneske, er således ikke den højeste lykke eller slutfacitet i Guds plan eller hensigt med mennesket. Man er netop ført frem til at blive et Pilatusmenneske, hvilket vil sige det samme som, at man er blevet ført frem til at være en dommer, der skal dømme Kristus og Barrabas imellem, for at man derved kan komme til at opleve, hvad det vil sige at dømme uretfærdigt; hvad det vil sige at give Barrabas fri i stedet for Kristus i sit eget væsen," skriver Martinus.

Det er så et spørgsmål om udviklingsgraden af moralen og etikken i mennesket, der vil give enten det dyriske eller det menneskelige fri. Et primitivt menneske vil som regel ikke tøve med at følge sine dyriske og egoistiske lyster, også selvom det skulle gå ud over andre, så i et sådant menneske har Pilatusmentaliteten ikke særligt meget at lave, da Barrabas næsten hele tiden bliver sat fri og Kristus korsfæstet. I et højt udviklet menneske er det faktisk det samme, bare med modsat fortegn, idet et menneske med en høj moral og etik, som regel uden tøven vil sætte Kristus fri, også selvom en sådan beslutning

kan koste ubehag i form af kritik fra andre, eller visse steder i verden ligefrem fængsel og henrettelse. Og vi må alle være klar over, at vi ligesom de første kristne, på et tidspunkt kan komme ud for at skulle vælge mellem at fornægte Kristus og så redde vores eget skind, eller velsigne Kristusbevidstheden i vort hjerte, om det så fører til henrettelse og død – vi skal i hvert fald ligesom Jesus selv kunne klare en korsfæstelse, når vi står overfor at få kosmisk bevidsthed. Det må vi så håbe på ikke bliver nødvendigt, og at mindre kan gøre det! Men Jesus har sagt: ”Jeg er vejen, sandheden og livet! Ingen kommer til Faderen uden ved mig!” Og det betyder, at vi alle må være parat til at stå op for Kristusbevidstheden - koste hvad det koste vil, for hvis vi ønsker kosmisk bevidsthed, må vi gå i Jesu fodspor.

Martinus skriver i artiklen ”Bibelen i bibelen” følgende om påskedramaets personer:

”...påskeevangeliets eksistens i dag er ikke afhængig af, om det drama og de i samme drama implicerede personer er virkelig fysisk ”historiske”. Dramaet er nemlig ikke udspillet. Det foregår i levende kød og blod omkring os som realistisk virkelighed i dag mere end nogen sinde, ligesom de i dramaet rollehavende personer vandrer levende rundt iblandt os. Ja vi, du og jeg samt alle vore medvæsener udgør dem, der evigt vil give dramaet liv. I dag vandrer vi rundt i ”det hellige land”. Nogle af os er på vej imod Jerusalem og holder indtog der. Andre er i færd med at spise ”påskemåltid” sammen med deres ”disciple” (deres hustru, deres børn, deres venner og bekendte, deres underordnede personale). Atter andre er på vej til ”ypperstepræsterne” og ”de skriftkloge” for at tjene ”de tredive sølvpenge”. De har gjort det til levevej at forråde medvæsener og overgive dem til korsfæstelse, tortur og lemlæstelse, til ulykke og død, blot for

at få deres egne egoistiske begær tilfredsstillet. Endvidere er nogle i færd med at begå selvmord af fortvivelse over at have manifesteret en sådan væremåde. Jo, ”Judas” er ikke mindre virksom i dag end for nitten hundrede år siden. Den fornægtende ”Peter” dukker også op hist og her.” (...)”Og den gode discipel Johannes, som Jesus elskede”, lever han ikke også i dag? - Findes der ikke i dag trofaste og kærlige, forstående væsener, man kan betro sit hjertes løndom, selv om ”ypperstepræsterne”, ”farisæerne” og de ”skriftkloge” har ynglet og ligefrem er talrige på vore gader og stræder, søgende med ond kritik at nedkæmpe alle andres meninger, opfattelser og viden og med en stærk buldrende selvros eller udbasunering af egne ”store fortjenester” tror at kunne gøre sig blændende beundringsværdige?” (...) ”Og derfor bliver det jordiske menneskes liv således i virkeligheden en lidelsens eller ”korsfæstelsens” vej. ”Via dolorosa” er alle vegne. Inden man når ovennævnte fuldkomne stadium på ”korset”, må man gennemgå dyrets degenerationsstadier, hvilket er det samme som at opleve alle de forskellige førende roller i påskedramaet, lige fra Kajfas og Judas til Johannes og jomfru Maria. Man må således opleve det intolerante, hadefulde og dødsdømmende sindelag, som ”ypperstepræsterne” og ”de skriftkloge” i dramaet udviste. Man må gennemleve det blinde forræderiske tankesæt, der bragte Judas til selvmord, ligesom man også, som Johannes, må opleve at kunne udstråle den hjertevarme atmosfære, der gør, at man bliver ”elsket” af Mesteren. Endvidere må man som Jesu moder opleve smerten ved at se det dyrebareste objekt for ens inderligste kærlighed, væsenet af ens eget kød og blod, blive fornædret, hånet og korsfæstet, samtidig med at man til andre tider ligesom Peter må opleve at ”lyve” sig fra sit kendskab til Mesteren

og senere som de øvrige disciple, i rædsel for ypperstepræsterne, i frygt for døden, i angst for sit eget liv, flygte bort fra Jerusalem, bort fra begivenhederne, overladende Mesteren til sin egen skæbne. Ja, hvilke førende roller inden for påskedramaet går ikke i dag igen i jordmenneskets daglige liv?” skriver Martinus.

Man kan så sige, at apostlen Peter bittert fortrød, at han havde svigtet sin mester, hvorfor han senere, da han selv blev arresteret og dømt til korsfæstelse, med oprejst pande bad om at blive korsfæstet med hovedet nedad. Her valgte han at sætte Kristus fri i sin bevidsthed, og voksede herved åndeligt!

Vi kan opleve, at vi f.eks. bliver truet af udefrakommende ting, og da er vi med Kristus i Gethsemane.

Som Martinus skriver, møder vi mange gange om dagen problemer, som tvinger os til at vælge mellem Kristus- eller Barrabasmentaliteten i os. F.eks. hvis du bliver sprunget over i en kø i en forretning, må du her vælge, om du vil skælde ud eller blot smile venligt til synderen.

Du bliver angrebet i en gruppe, du er medlem af på Facebook, og du skal nu vælge, om du vil svare vredt tilbage eller i stedet sende en masse kærlighed og tilgivelse af sted til afsenderen.

Hvis vi som Pilatus af angst for følgerne giver Barrabas fri i stedet for Kristus, må vi høste det, som denne fejltagelse har medført. Pilatus var barmhjertig, indtil det blev farligt for ham selv at været det!

Og senere, måske endda i et senere liv må vi overvinde angsten og give Kristus fri, fordi vi da ved, at hvis vi ikke gør det, så vil der komme et tidspunkt, hvor alternativet er værre

– vores dårlige samvittighed over at have svigtet det guddommelige i os, vil pine og plage os hele vores liv – vi vil aldrig få fred! Hvis vi derimod gør det rigtige og giver Kristus fri ved at følge næstekærlighedens bud, kommer vi måske til at gennemgå en masse lidelse – en form for korsfæstelse - men på længere sigt er det den eneste vej frem mod Det rigtige Menneskerige!

Jeg har tænkt over, om disse arketyriske figurer, der optræder i Påskedramaet, også findes indenfor Martinus' sag, og det tror jeg faktisk, at de gør! Ligesom Jesus havde Martinus disciple, følgere og modstandere, men selv i dag kan vi kigge os omkring og se, om der er nogen, der ligesom Kajfas ønsker Martinus korsfæstet – eller måske allerede har gjort det - nogen, der ligesom Peter fornægter Martinus - nogen, der ligesom Pilatus giver Barrabas fri af angst for følgerne - eller nogen, der ligesom apostlen Johannes, ham som Jesus elskede, i dag elsker Martinus betingelsesløst?

Den libanesiske digter Kahlil Gibran, der er specielt kendt for sin helt vidunderlige bog ”Profeten”, fik i 1926 en åbenbaring, hvor han oplevede hele Påskemysteriet, og mens han lyttede til alle deltagernes beretninger, formidlede han det videre til sin sekretær, der skrev det hele ned. Digterværket kom til at hedde ”Menneskesønnen”, og er blevet kaldt Gibrans Evangelium. Det tog 18 måneder at skrive bogen, der udkom i 1928. Hans sekretær Barbara Young har senere skrevet følgende: ”Kahlil Gibran havde længe haft denne bog om Jesu liv i tankerne: ”En skønne dag vil vi skrive en bog om vor ven og broder”. Og om aftenen d. 12. november 1926 var det som om Gibran med ét ældedes og rummet fyldtes af en højere vibrationsart. Og med en fremmedartet stemme sagde han: ”... dette minde har formørket

alle mine dage og vanhelliget mine daggry... Tusinde gange er jeg blevet hjemsoget af hin nats rædsler ... Jeg var Judas, stakkels Judas. I aften kan jeg begynde at skrive denne bog.” I bogen fortæller 70 personer om deres personlige oplevelser eller om deres indtryk af Jesus.

Her er, hvad Barrabas fortalte: ”De løslod mig og udpegede Ham. Derved blev Han oprejst, og jeg styrtede. Og de tilbageholdt Ham som et påskens slagtoffer. Jeg blev løst fra mine lænker og fulgte efter Ham sammen med folkevrimlen, men jeg var et levende menneske på vej til min egen grav. Jeg burde været flygtet ud i ørkenen, hvor skammen brændes ud af solen. Alligevel gik jeg sammen med dem, der havde udset Ham til at bære straffen for min forbrydelse. Jeg stod der, da de naglede Ham til korset. Jeg så og hørte, men det var, som om jeg var uden for mit legeme. Tyven, der var korsfæstet til højre for Ham, sagde til Ham: ”Bløder du sammen med mig, selv du, Jesus af Nazaret?” Jesus svarede: ”Var det ikke for disse nagler, der fastholder mine hænder, ville jeg række hånden frem og give dig et håndtryk. Vi er korsfæstet tilsammen. Havde de blot rejst dit kors nærmere mit.”

Derpå så Han ned og betragtede sin mor og en ung mand, der stod ved siden af hende. Han sagde: ”Moder, se din søn står ved din side. - Kvinde, se et menneske som skal bære disse blodsdråber til nordlandet.” Og da Han hørte de galilæiske kvinders gråd, sagde Han: ”Se, de græder, og jeg tørster. Jeg er fæstet for højt til at kunne nå deres tårer. Jeg vil ikke drikke eddike og galde for at slukke denne tørst.” Og Han åbnede sine øjne vidt mod himlen og sagde: ”Fader, hvorfor har du forladt os?” Og derpå sagde Han medfølelse: ”Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør.” Da Han udsagde disse ord, var det som

så jeg alle mennesker liggende i støvet for Gud, tryglende om tilgivelse for korsfæstelsen af dette ene menneske. Da sagde Han igen med høj røst: ”Fader, i din hånd overgiver jeg min ånd.” Og Han lukkede sine øjne. Da flængede lynet de mørke skyer, og det tordnede voldsomt. Jeg ved nu, at de der dræbte Ham i mit sted, opnåede at påføre mig endeløs kval. Hans korsfæstelse varede kun en time. Men jeg vil være korsfæstet til mine dages ende.”

Kahlil Gibran lader også Pilatus' hustru komme til orde, idet han citerer fra et brev fra denne til en romersk dame:

”Jeg spadserede med mine jomfruer i lundene uden for Jerusalem, da jeg så Ham med nogle få mænd og kvinder siddende omkring sig; og Han talte til dem på et sprog, jeg kun halvt forstod. Men man behøver ikke et sprog for at opfatte en søjle af lys eller et bjerg af krystal. Hjertet ved, hvad tungen aldrig udtrykker og ørerne aldrig hører. Han talte til sine venner om kærlighed og styrke. Jeg ved, at Han talte om kærlighed, fordi der var velklang i Hans stemme, og jeg ved, at Han talte om styrke, for der var armeer i Hans bevægelser. Og Han var blid, til trods for at selv min mand ikke kunne have talt med en sådan autoritet.

Da Han så mig gå forbi, holdt Han et øjeblik inde med sin tale, og så venligt på mig. Og jeg følte mig ydmyg, og i min sjæl vidste jeg, at jeg havde passeret en gud.

Efter den dag besøgte Hans billede mit enrum, når jeg ikke ønskede besøg af mand eller kvinde, og Hans øjne søgte min sjæl, når mine egne øjne var lukkede. Og Hans stemme beherskede mine nætter.

Jeg er fastholdt for bestandig, og der er fred i min smerte og frihed i mine tårer.

Elskede ven, du har aldrig set denne mand, og vil aldrig se Ham.

Han er borte hinsides vore sanser, men af alle mennesker er Han nu den, der står mig mest nær."

Martinus skriver videre i "Bibelen i Bibelen": *"Som vi her har set, er påskeevangeliet således ikke udelukkende en blot og bar fortælling om nogle personer, der engang har levet, men udgør derimod i virkeligheden den første fundamentale åbenbaring af "åndsvidenskab" eller Guds plan med det ufærdige jordmenneske. Ja, er det ikke netop selve "åndsvidenskabens" fødsel? - Det er ganske vist ikke i sin bibelske ordform fremtrædende for os som en specificeret eller direkte konkret analyse. Men vi kan dog umuligt komme uden om, at det med sine specielle personer og det samlede drama, som sammenspillet af disse karakterer udtrykker, er et fuldstændigt symbol eller ligefrem korrekt udtryk for den skæbne, som hvert eneste enkelt jordmenneske lever i, og som uundgåeligt, ligeledes for hvert enkelt individ, må føre til den absolutte højeste sandhed og den heraf affødte højeste form for oplevelse af livet, en tilværelsesform, hvor livet er udrenset for alle de lidelser, sorger og bekymringer, menneskene nu sukker og stønner under, og fyldt med ikke blot de fuldkommenheder og opfyldelser af idealer, et jordmenneske i dag i sin mest fremskredne fantasi kan tænke sig og længes efter, men udgørende en åbenbaring af guddommelig skabevælde i tilværelsesformer for oplevelse af liv, det endnu vil tage sekler af tid, før dets struktur kan rummes i en jordmenneskelig hjerne og tankeverden."*

Her kommer nu endnu et citat fra "Menneskesønnen" af Kahlil Gibran. Det er disciplen Filip, der hjertevarmt beskriver sin kærlighed til sin mester: *"Med vor elskedes død, døde hele menneskeheden, og for en tid var alt gråt og stille. Derpå mørknede det i øst, og et uvejr vældede frem og fejede*

over landet. Himlens øjne åbnedes og lukkedes, og regnen strømmede og bortskyllede blodet, der randt fra Hans hænder og fødder.

Også jeg døde. Men i min glemsel hørte jeg Ham tale og sige: "Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør." Og Hans stemme opsøgte min druknende ånd, og jeg blev bragt tilbage til bredden. Og jeg åbnede mine øjne, og jeg så Hans hvide legeme hængende mod skyen, og Hans ord, som jeg havde hørt tog skikkelse i mit indre og blev et nyt menneske. Og jeg sørgede ikke mere. Hvem vil sørge over en sø, der løfter sløret fra sit ansigt, eller over et bjerg der smiler i solen? Blev sådanne ord nogen sinde udsagt fra menneskehjertet, når dette hjerte blev gennemboret? Hvilken anden menneskenes dommer løste sine dommere? Og udfordrede kærlighed nogen sinde had med en styrke mere sikker på sig selv? Hørtes der nogen sinde under himlen et sådant basunstød? Har man før hørt, at den myrdede nærrede medfølelse for sine mordere? Eller at meteoret standsede sin færd for muldvarpen? Årstiderne skal udmattes og årene ældes, før kraften i disse ord er udtomt: "Fader tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør."

Og du og jeg, om vi end fødes igen og igen, skal bevare dem.

Og nu vil jeg gå ind i mit hus og stille mig, en ophøjet tigger, ved Hans dør."

Martinus skriver til slut i sin artikel "Pilatus, Kristus og Barrabas" følgende: *"Det er rigtigt, at kristusfrigivelsen i sit eget sindelag i første omgang fører til korsfæstelse, men efter denne korsfæstelse kommer der uundgåeligt en opstandelsens morgen. Den, der hele tiden giver kristussindelaget fri i sin egen bevidsthed og væremåde, bliver udrenset for de lavere dyriske vibrationer, der er en total hindring for opnåelsen af at blive ét med Gud, opnåelsen af kosmisk bevidsthed." (...)* *"Det menneske, der efterhånden i sin*

daglige tilværelse har trænet sig op til at give Kristus i stedet for Barrabas fri i sin væremådes vanskelige situationer; det kan," (...) *"tabe i første omgang og i værste tilfælde dø på sit kors, men denne død er nøglen til opstandelsen fra de dodes område." (...)* *"Og gennem rummet lyder den opstandne gudesøns røst: "Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør". Det er den store fødsel, der lader mennesket fremstå i "Guds billede". Det er påskemysteriets inderste afsløring."*

Ligesom Kristus blev korsfæstet, og på 3. - dagen stod op af graven, er Martinus også i overført betydning blevet korsfæstet gennem al den modstand, han mødte, mens han levede. Efterfølgende er vi mange, der oplever, at han den dag i dag på adskillige måder korsfæstes - selv af venner af sagen, der mener, at de gør det kærligste.

Også for ham venter der en opstandelsens morgen, når menneskene bliver klar til at modtage "Det Tredie Testamente". Jeg glæder mig til den dag, hvor hans mission er fuldbragt - at alle jordens folkeslag vil velsigne de 2 verdensgenløbere - Jesus og Martinus - for deres fælles mission: At bringe "den nye verdensimpuls" her til jorden og implementere den i den jordiske menneskehed.

Litteratur:

Martinus: Artiklen "Pilatus, Kristus og Barrabas" på basis af et foredrag holdt i foredragssalen på Martinus Institut d. 3. april 1955.

Martinus: Artiklen "Bibelen i Bibelen" i KOSMOS 13/1974 på basis af et foredrag holdt i foredragssalen på Martinus Institut d. 26. marts 1944.

Kahlil Gibran: Menneskesønnen.

KÆRLIGHED

Jeg har i tidligere artikler i Den ny Verdenskultur omtalt at jeg flere gange blev inviteret ind til Martinus, hvor han hjalp mig igennem flere forskellige kriser (min unge hustru døde kun 24 år gammel, min mor døde allerede da jeg var 27 år gammel og min bedste ven hængte sig på loftet lige over sin søsters lejlighed). Jeg vidste at Martinus altid havde travlt med at hjælpe folk med deres problemer, men jeg havde det ikke så godt, så jeg ringede alligevel til ham. Han svarede straks: ”Kom ind til mig i aften!” Ved det første møde var jeg noget nervøs, selvom jeg havde oplevet rigtigt mange foredrag med ham. Men en meget smilende og afslappet Martinus skabte straks en dejlig stemning. Han havde en påvirkning på mig samt gode råd der gjorde, at jeg bagefter fik det meget bedre. Jeg følte mig ikke ”kureret” for sorgen, men fik ro i sindet og jeg kunne igen sove om natten. Jeg har i tidligere artikler beskrevet, at Martinus nok udøvede en eller anden psykisk påvirkning. Først mange år senere gik det op for mig, at der ikke var noget mystisk ved denne påvirkning. Det var simpelthen KÆRLIGHED han gav mig! Trods mit gode kendskab til Martinus og alt hvad han har sagt og skrevet, har jeg ikke altid kunnet leve helt op til hans gode analyser igennem livet - fx mine til tider negative reaktioner overfor livets genvordigheder, selvom jeg udmærket kendte skæbneloven! Min kærlighedsevne var simpelthen ikke nok udviklet og det har igennem mange år givet mig en kedelig følelse i kroppen når jeg stod overfor disse vanskelige situationer. Men for kun fire mdr. siden oplevede jeg en stor følelse af befrielse, og er nu i stand til at tænke tilbage på dårlige begivenheder og personer med positivt sind og tilgivelse! Historien er denne:

Vi springer helt frem til året 2017 til LIVETS SKOLE i Kulturhuset Kilden i Brøndbyøster. Jeg havde i mange år hørt godt om skolen og ville lige se, hvad der foregik der. Jeg blev godt modtaget af en studiegruppe på en halv snes, faktisk rigtigt søde deltagere, som var godt inde i ”stoffet” (Livets Bog). Her var der ingen ”kedelige spørgsmål” om selvfølgeligheder. Derefter oplevede

jeg en lang række studiegruppemøder, foredrag og fester, samt sommerskolen i Odense og senest i det dejlige Klint.

Sommeren 2022 var en rigtig god sommer! For næsten samtidig med ovenstående er jeg blevet positivt påvirket af NN, en af mine gode studievenner. Han ringede til mig og foreslog at vi mødtes ved Martinus gravkammer. Han ville tage kaffe og ostemadder med. God idè sagde jeg glad. Jeg har utallige gange gået fra Hovedbanegården og ud til Frederiksberg gamle kirkegård, men den dag var mine fødder blevet så svage, at jeg måtte give op på halvvejen og med besvær tog bussen resten af vejen. For kun to år siden gik jeg lange ture hver dag og løb endda efter bussen. Men som 91 år gammel svækkes benene jo gradvis, og jeg kunne til sidst kun gå kortere ture. Jeg faldt flere gange og kom på skadestuen. Knæene bukkede pludselig sammen når jeg gik. Jeg følte at jeg nok skulle bruge kørestol i nær fremtid. Nå, men NN og jeg hyggede os gevaldigt på en bänk ved Martinus’ gravkammer. Forelagt mine problemer med bentøjet, fik jeg straks nogle gode råd af ham. Han fortalte at han selv havde haft slemme smerter i flere årtier, men at han havde lært at leve med dem. Han sagde: ”Du skal acceptere smerterne og sende positive og intense kærlige tanker ned til dine ben. Altså virkeligt kærlige tanker som JEG ELSKER JER!”. Vi hyggede os fortsat og koncentrerede os om benene. Kort tid derefter mærkede jeg en bevægelse i benmusklerne - en behagelig varm afslappelse. Vi rejste os op og gik en dejlig tur i fire timer! Benene fungerede nu godt og jeg var befriet for frygten for at falde. Og nu går jeg hver dag lange ture, kun kniber det lidt med at gå ned af trapper. Jeg spurgte NN om han var healer, hvortil han svarede: ”Det er dig selv, der healer dine ben!”

Mit budskab er at kærlighed til sine omgivelser og til sig selv kan ændre mere end man måske lige tror... ”Du skal elske din næste som dig selv”.

Kaj Gøttler Jensen

Martinus' sidste og udvidede forklaring på Kristendommen

Af Jens Lindsby

Lad mig med det samme sige, at Martinus ikke selv direkte har sagt, at han kom med en udvidet forklaring på kristendommen. Men det er den hypotese, denne artikel vil forsøge at argumentere for.

Det kan selvfølgelig også virke overraskende, at Martinus til sidst skulle forklare kristendommen yderligere, når man tænker på, hvor meget Martinus gennem hele værket har skrevet om kristendom.

Men i 1970'erne tog Martinus nogle store beslutninger omkring *sin* værk og *sin* mission:

- Han valgte at kalde sit værk Det Tredie Testamente, altså fortsættelse på *Biblen*.
- Ligeledes sagde Martinus, at dette værk er et udtryk for "*Talsmanden den hellige ånd*", der blev bebudet af Jesus.

Når man har erklæret, at man har skrevet fortsættelsen og fuldkomngørelsen af kristendommen, og at dette værk er et udtryk "for det meget" Jesus ikke kunne fortælle, hvorfor Jesus ville sende "*Talsmanden den hellige ånd*" i hans navn, er det måske ikke så mærkeligt, at Martinus i forlængelse af dette kom med en yderligere forklaring af kristendommen.

Martinus skrev i 1970'erne på en introduktionsbog han kaldte "Det Tredie Testamente". I bogen "Det Tredie Testamente" er der først en prolog og dernæst et kapitel eller en del Martinus kaldte "Første del". I denne "Første del" starter Martinus med citatet fra Johannesevangeliet om Talsmandens komme, hvilket er at stærkt vidnesbyrd om, hvad det nu er han vil fortælle os. Bogen "Det Tredie Testamente" er ikke udgivet i sin egen helhed, men det meste af den findes bogstaveligt talt rundt omkring i den udgivne bog "Den Intellektualiserede Kristendom"(DIK). Denne "Første del" er i DIK blevet til kapitel 3 under overskriften "Den uintellektuelle og den intellektuelle kristendom". De 3 første stykker af originalmanuskriptet er ikke medtaget. De angivne styknumre er ikke de originale, men dem der i brugt i DIK. Men det er i denne "Første del", at der er 12 citater som meget klart *synes at* vise, hvad kristendommen er og det er nogle af disse 12 citater vi nu vil se på.

Kristendommen er verdensaltets eksistensbasis

Lad os først se på dette interessante citat:

"I dette evige lys åbenbares her for verden løsningen på livets største principper og dermed kristendommens urokkelighed som lykkens og salighedens livsfundament og verdensaltets eksistensbasis." (DIK, stk. 6)

Den fremhævede tekst her og i det følgende er min fremhævning. I den første del af citatet siger Martinus, at kristendommen er livsmysteriets løsning, hvad han også siger flere andre steder.

I den anden del af citatet siger Martinus, at kristendommen er verdensaltets eksistensbasis. Hvis kristendommen er verdensaltets eksistensbasis, da kan der ikke være noget verdensalt uden

kristendommen. Og uden et verdensalt ville der ikke være noget liv.

Derudover er kristendommen lykkens og *salighedens* livsfundament. Det må så betyde, at uden kristendommen ville der ikke være nogen lykke og salighed. Med en sådan udtalelse peger Martinus på, at kristendommen er noget helt essentielt og grundlæggende for vores liv. Det er klart, at den form for kristendom, vi her taler om, ikke har noget at gøre med den dogmatiske trobaserede kristendom, som de fleste af os er vokset op med.

Dette kan muligvis *virke* noget abstrakt, men senere forklarer Martinus, hvad han mener med dette.

Kristendommen er verdensaltets højeste bevidsthed

Hvis vi tager endnu et par citater, siger Martinus:

"Kristendommen er ikke verdens frelse, *men derimod verdensaltets allerhøjeste og helligste livsepoke, hjemstedet for alle væsener, der er ét med Gud.*" (DIK, stk.80)

"Vi skal blot endnu her tilføje, at kristendommen, som allerede nævnt, *er livets allerhøjeste bevidsthed eller mentale tilstand, hvis udslag er kulminerende visdom og alkærlighed.*" (DIK, stk.47)

"Kristendommen i sin absolutte renkultur er livets *allerhøjeste bevidsthedstilstand*. Den er ét med Guddommens bevidsthed." (DIK, stk.47)

Kristendommen er altså livets højeste bevidsthed og hjemstedet for alle væsener der er et med Gud. Det må betyde, at kristendommen er en bevidsthedstilstand, der er identisk med kosmisk bevidsthed. Det sted i verdensaltet hvor denne bevidsthed eller kristendommen befinder sig må

være Guds primære bevidsthed eller det rigtige menneskerige, visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget, indtil vi igen mister vores kosmiske bevidsthed. At det er *sådan*, *Martinus ser* på det, fremgår også af næste citat:

“Under begrebet “kristendom” forekommer den absolut allerhøjeste guddommelige livstilstand eller *allerhøjeste oplevelses- og skabelses-tilstand*.” (DIK, stk. 77)

Vi ved jo, at man har den allerhøjeste oplevelses- og skabelsestilstand, når man har kosmisk bevidsthed.

Kristendom er det paradys eller himmeriges rige vi alle længes efter, og kulminerende alvisdom, almagt og alkærlighed

Kristendommen er det paradys eller himmeriges rige, som vi alle længes efter. Det er vigtigt at holde fast i, at den kristendom vi her taler om, er den bevidsthedstilstand, der er identisk med kosmisk bevidsthed og ikke den religion, vi har i særligt den vestlige verden. Muslimer, buddhister og hinduister har selvfølgelig den samme adgang til kosmisk bevidsthed og på den måde er der på ingen måde tale om en forfordeling af de nuværende “kristne”. *Martinus* siger:

“[...] der er det virkelige *himmeriges rige*, det rige som ikke er af denne verden, men fik navnet “kristendom” efter verdensgenløseren Jesus Kristus, altså en indbygger fra dette guddommelige højeste rige. (Vi må også her henvise til Testamentets hovedværker)”. (DIK stk. 77)

At dette himmeriges rige ikke er af denne verden, skyldes selvfølgelig, at vi her på jordkloden endnu ikke har kosmisk bevidsthed.

I det næste citat siger *Martinus*, at

kristendommen er kulminerende almagt, alvisdom og alkærlighed:

“*Kristendommen* er et rige, der er livets eller hele verdensaltets allerhøjeste livssfære. Her eksisterer ikke nogen som helst anden manifestationsform end netop *kulminerende almagt, alvisdom og alkærlighed*.” (DIK, stk. 59)

Det er store ord, men forståeligt nok i lyset af, at kristendommen er verdensaltets højeste bevidsthedsniveau. At kristendommen handler om “at elske alt og alle” og “elske sin næste som sig selv” må nødvendigvis være den højeste bevidstheds slutfacet, hvorfor kristendom er alkærlighed eller med et mere jordisk ord *humanitet*.

Kristendommen er en evig ufor-gængelig realitet, selvfølgelig fordi Guds primære bevidsthed altid vil eksistere. Det, der ændrer sig, er de væsener der befinder sig i Guds primære bevidsthed, hvor vi skiftevis befinder os i Guds primære og sekundære bevidsthed. *Martinus* siger det på denne måde:

“Tro derfor ikke, at kristendommen i sin renkultur er i forfald. *Den er en evig ufor-gængelig realitet*. Kristus har ret der, hvor han siger: “*Himmelen og jorden skulle forgå, men mine ord skulle ingenlunde forgå*” (Matt. 24,35).” (DIK, stk. 53)

I ovenstående citat citerer *Martinus* Jesus, og meningen med udsagnet må være, at jorden som en skabt ting selvfølgelig vil forgå, men *Jesu* ord der repræsenterer bevidsthedsniveauet i Guds primære bevidsthed, er evige.

Hvad så med den jordiske kristendom?

Det kan selvfølgelig virke som en noget besynderlig påstand, at kristendom er den bevidsthedstilstand, der befinder sig i Guds primære bevidsthed, for

de fleste mennesker vil nu nok mene, at kristendom befinder sig her på jordkloden. Vi har kristne nationer, et kristent værdisæt og enhver landsby med respekt for sig selv har en kristen kirke.

Men i *Martinus*' verdensbillede befinder alting sig i en udvikling, i et kredsløb. Noget kan ikke manifesteres i sin færdige form uden at blive udviklet først. Den kristendom vi har på jordkloden, er altså den ufærdige kristendom, som er under udvikling frem mod fuldkommenhed. Og kristendommen er først fuldkommen, når vi får kosmisk bevidsthed, idet virkelig kristendom er identisk med denne bevidsthedstilstand.

Det er klart, at når kristendommen skal udvikles på jordkloden, så må kristendommens store facitter præsenteres for os, og det var i høj grad *Jesu* mission eller del af kristendommen. *Martinus* siger det således:

“For snart to tusinde år siden blev gennem verdensgenløseren Jesus Kristus fundamentet til en *ny livs- eller bevidsthedsepoke* indført i menneskehedens historie. Dette fundament var intet mindre end åbenbaringen af *menneskehedens allerhøjeste livsfacitter*.” (DIK, stk. 42)

“Kristusmanifestationen var intet mindre end begyndelsen til menneskenes indvielse i en helt ny verdensepoke. Nævnte manifestation var således livets største lysvæld. Den var en *alkærlighedens solopgang over verden*.” (DIK, stk. 41)

Martinus forklarer, at Jesus var den første kosmisk bevidste, og han havde således den samme viden som *Martinus*. Da Jesus befandt sig på jorden, var der en begyndende humanitet, som var forudsætningen for at *Jesu* ord kunne slå rod. Men der var ikke nogen særlig intellektualitet,

hvorfor vi jordmennesker på det tidspunkt kun kunne *tro* på Jesus. Det er egentlig ikke så svært at forstå, for jordmenneskerne på det tidspunkt kunne som hovedregel hverken læse eller skrive og havde ikke nogen form for videnskabelig indstilling til livet. Jesus kunne altså kun lave indledningen på kristendommen, hvad han selvfølgelig godt *vidste*:

“Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden”. (Joh. 16,12)

At vi ikke kan bære det nu, må nødvendigvis forstås sådan, at vi på det tidspunkt ikke ville være i stand til at forstå det *mere*, Jesus i virkeligheden *kunne* sige.

Så kristusmanifestationen eller kristendommen har altså fra starten været en hjælp til *os*, for at vi kunne udvikle kosmisk bevidsthed eller fuldkommen kristendom. At kristendommen i en periode har været anset som en religion eller en tro, har dybest set ikke noget med den fuldkomne kristendom at gøre, men har afspejlet den sansebegavelse eller intellektualitet, vi jordmennesker har haft på det tidspunkt.

Væsenerne i Guds primære bevidsthed er selvfølgelig så kloge, at de giver os forklaringer som vi kan forstå og bruge. Derfor er kristendommen kommet i 3 testamenter med større og større forklaringer af livsmysteriets løsning i takt med, at vi har fået vores sansebegavelse udviklet. Man kan i virkeligheden sige, at kristendommen i sig selv aldrig har været naiv, men vores *sansebegavelse* har været så ufuldkommen, at de forklaringer vi har fået virker naive, når vi har udviklet os yderligere.

Kristendommen er opkaldt efter Kristus. Kristus var den Messias

eller frelser, der var spået ville komme. Det var en engel, der sagde til Maria, at hun skulle kalde sin søn for Jesus. Da det blev klart, at Jesus var denne Messias fik han tilnavnet Kristus. Man kan sige, at Kristus er Jesu funktion.

Martinus anvender i virkeligheden også denne skelnen, men i overensstemmelse med den kristendomsforståelse, han til sidst giver udtryk for, er et kristusvæsen et væsen med kosmisk bevidsthed. Der er således millioner af kristusvæsener, og vi bliver alle uden undtagelse en dag til kristusvæsener, når vi får kosmisk bevidsthed.

Sammenfatning om hvad kristendom er

Hvis vi skulle sammenfatte dette, er kristendom:

- Guds primære bevidsthed
- *Videnskaben* om verdensaltet
- Guds ånd eller den hellige ånd
- At være et med *Gud*, dvs. kosmisk bevidsthed
- *Den allerhøjeste* skabelses- og oplevelsestilstand
- En udviklingsgrad
- Humanitet
- Kulminationen af Guds almægtighed, alvisdom og alkærlighed
- Paradis eller himmeriges rige
- *Verdensaltets* eksistensbasis

Essensen i disse citater er, at kristendommen er den bevidsthedstilstand, der befinder sig i Guds primære bevidsthed, altså kosmisk bevidsthed. Paradis eller himmeriges rige er altså ikke blot et sted, man ender, men er ligeledes en bevidsthedstilstand, som man udvikler i de livsfærer, der er kendt som Guds sekundære bevidsthed. Guds sekundære

bevidsthed, hvor alle vi jordmennesker befinder os, er følgelig det eneste “helvede”, der eksisterer. Men dette “helvede” er selvfølgelig også en bevidsthedstilstand og ikke et sted man ender, når man ikke kan tro på Jesus og den dogmatiske kristendom. Der er her medtaget, at kristendommen er *verdensvidenskaben*, idet Martinus siger dette utroligt mange gange. Jesus siger jo, at han er “*Vejen, sandheden og livet*”. En videnskab er noget man har brug for, når man mangler viden eller ikke kender livet og sandheden. Derfor kunne *vejen* være kristendommen som verdensvidenskaben, der skal hjælpe os med at udvikle kosmisk bevidsthed. Denne kosmiske bevidsthed er *livet* og *sandheden*, og på den måde bliver kristendommen både vejen og selve sluttetilstanden, altså kosmisk bevidsthed.

Kristendommen, uanset hvilken form den har været manifesteret i, har hele vejen igennem været den hjælp vi har modtaget for at kunne udvikle os ud af dyreriget og frem mod det rigtige menneskerige. Den fuldkomne kristendom er den bevidsthedstilstand, der befinder sig i Guds primære bevidsthed og uden denne bevidsthedstilstand, ville liv ikke være muligt i verdensaltet, hvorfor det bliver logisk, at kristendommen er verdensaltets eksistensbasis.

Udstillinger af Det Tredie Testamente/ Das Dritte Testament i 2023/2024

Djursland Bank Arena, Aarhus
29. september - 1. oktober 2023

Frankfurter Buchmesse
18. - 22. oktober 2023

Østerbrohuset, København
3. - 5. november 2023

Brøndbyhallen, København
2. - 4. februar 2024

Aalborg Kongrescenter
1. - 3. marts 2024

Sommerkonference, Klint

Vi afslutter sommersæsonen på Martinus Center Klint den sidste lørdag med en festlig sammenkomst, hvor vi fejrer Martinus' verdensbillede. Sommerkonferencen er en invitation til alle Martinus-interesserede i Skandinavien og resten af verden til at samles omkring et aktuelt tema. Alle kan deltage i dagen, som bl.a. byder på taler, hyggeligt samvær og kagebord på Restaurant Terrassen.

Køb billet til sommerkonferencen via vores online booking eller kontakt os på info@martinus.dk eller telefon +45 38 38 01 00

Om udgivelsen

Kære læser

Formålet med artiklerne er først og fremmest, at de skal vække interesse for den nye verdenskultur ved at henvende sig bredt til det omgivende samfund, og dermed også til dem, som endnu ikke kender Det Tredie Testamente eller Martinus' analyser, som indeholder videnskaben om alkærligheden.

Ved tilrettelæggelsen må vi tage hensyn til økonomien og for hvert nummer overveje, hvor mange sider og artikler det kan indeholde, og hvor mange eksemplarer kan vi trykke.

Tidsskriftet er gratis og skal helst også findes i en papirudgave, så det kan ligge fremme på landets biblioteker, i studiegrupperne, på vores mange årlige udstillinger, og på udleveringsstederne (se liste bagerst i bladet).

Indtil nu har vi sendt tidsskriftet gratis med post til de tidligere betalende abonnenter. Det kan vi med en økonomi baseret på bogsalg desværre ikke blive ved med, da portoene alene udgør omkring 10.000 kr. for hvert nummer.

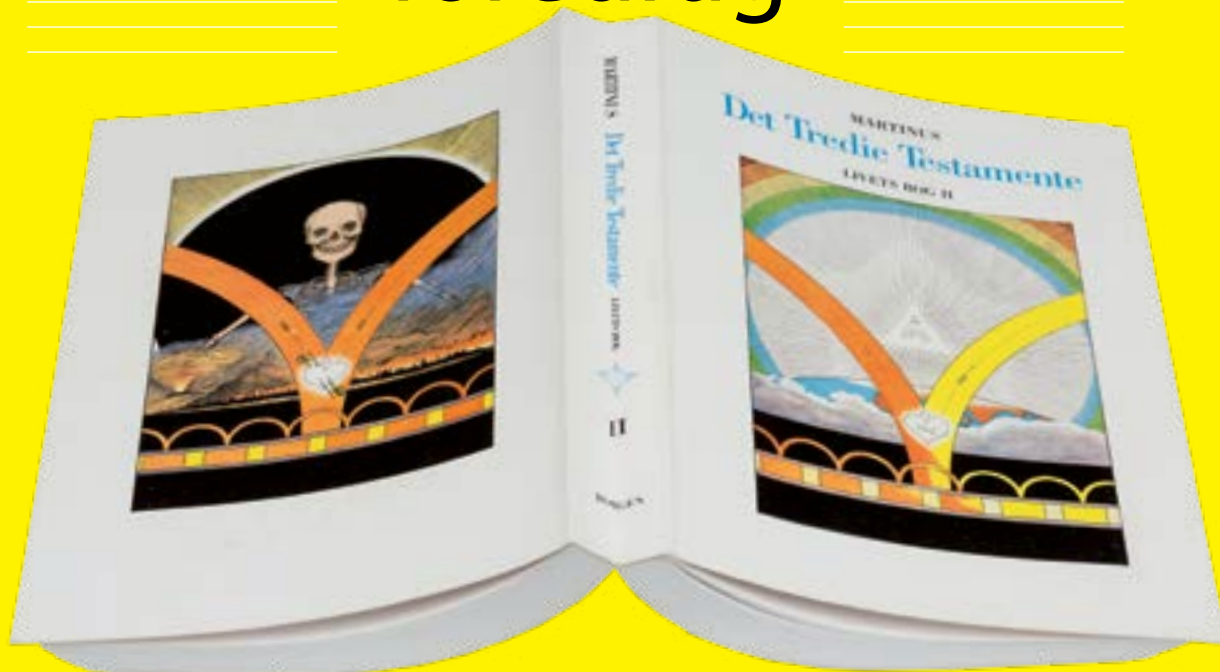
Hvis du vil modtage bladet med posten, skal du derfor indsende en frankeret svarkuvert (i A4 format) med frimærke 80 kr. til:
Fonden Det Tredie Testamente
Attn.: Jan Langekær
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby

Hvis du vil være med til at udbrede kendskabet til Det Tredie Testamente er du velkommen til at dele bladet med andre interesserede. På forhånd tak til alle, som ønsker at virke til gavn for den ny humane verdenskultur.

BOGHOLDERI
Mobil: 2015 7811
MobilePay: 227366
Danske Bank reg. 3572,
konto 3572030989
IBAN kontonummer:
DK6030003572030989
BIC (SWIFT-adresse): DABADKKK

Kærlig hilsen
Den ny Verdenskultur
Jan Langekær
Redaktør
Forhåbentlig har det glædet dig at læse dette nummer af *Den ny Verdenskultur*.

Kurser & foredrag

FOREDRAG OG STUDIEGRUPPER I LIVETS SKOLE, KULTURHUSET KILDEN, BRØNDBYØSTER

TEMA: Det Tredie testamente af Martinus (fri adgang)

Studiegruppe og foredrag, 10. september 2023.

Søndag kl. 12-15 (studiegruppe) & 15-17 (foredrag)

Studiegruppe, 24. september 2023.

Søndag kl. 12-15

Studiegruppe, 8. oktober 2023.

Søndag kl. 12-15 & 15-17

Studiegruppe og foredrag, 22. oktober 2023.

Søndag kl. 12-15

Studiegruppe, 5. november 2023.

Søndag kl. 12-15 & 15-17

Studiegruppe og foredrag, 19. november 2023.

Søndag kl. 12-15

Studiegruppe og foredrag, 5. december 2023.

Søndag kl. 12-15 & 15-17

Studiegruppe og foredrag, 14. januar 2024.

Søndag kl. 12-15 & 15-17

Studiegruppe, 28. januar 2024.

Søndag kl. 12-15

Studiegruppe og foredrag, 11. februar 2024.

Søndag kl. 12-15 & 15-17

Studiegruppe, 25. februar 2024.

Søndag kl. 12-15

Studiegruppe og foredrag, 10. marts 2024.

Søndag kl. 12-15 & 15-17

Studiegruppe, 7. april 2024.

Søndag kl. 12-15 & 15-17

Studiegruppe, 21. april 2024.

Søndag kl. 12-15

*Den ny Verdenskultur kan fås ved alle foredrag. Fri adgang - intet kursusgebyr.
Kulturhuset Kilden, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby.*

HUSK: SOMMERKURSUS / KLINT

Mandag den 5. august til fredag den 9. august 2024. En uges intensiv undervisning i
**Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab
Alkærlighedens videnskab -
Alle kurser og foredrag har fri adgang og gratis entré.**

Et kursus som giver en kærlig, positiv og logisk livsforklaring for nutidens mennesker. Åndsvidenskaben er ifølge Martinus en videnskab om alkærligheden. Martinus har, via sin intuitionsevne og kosmiske bevidsthed, skrevet sit epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.

H.C. Andersen kunne gøre et eventyr ud af virkeligheden, og man kan sige, at Martinus har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle verdensreligionernes evige kerne og ubegrænsede kærlighedsbudskab til åndelig videnskab.

- Villa Christiansen, Fyrrebakkevej 12, 4500 Nykøbing Sjælland
  - Mandag morgen til fredag aften
  - Fri adgang og gratis entré.
  - Kurset afholdes efter gaveprincippet.
  - Overnatning og bespisning ikke inkluderet.
  - Vi hjælper med booking af sommerhuse.
  - Tilmelding og kursusprogram på livetsskole.info eller mobil 2015 7811
- GENTAGES første uge i august 2025.

102 ÅRS JUBILÆUMSFEST FOR MARTINUS KOSMISKE INDVIELSE I 1921

Lørdag den 23. marts 2024, kl. 12:30-18:00

Årlig fest med taler, dialog, musik og veganerbuffet

Festen: Fri adgang - gratis entré.

Veganerbuffet, efterfølgende kl. 18:00
også i Kulturhuset Kilden til 150,- kr.

Tilmelding under alle omstændigheder nødvendig
til både fest og veganerbuffet på tel/sms 2015 7811,
eller e-mail: jan@langekaer.dk

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab
også kaldet alkærlighedens videnskab, er helt i
overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre
resultater.

Festen afholdes i Kulturhuset Kilden, Teatersalen.
Adresse: Nygårds Plads 31, Brøndbyøster,
2605 Brøndby.

Arrangør: LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Udleveringssteder af Den ny Verdenskultur

I DANMARK, SVERIGE OG NORGE

Oplysning om selvstændige studiegrupper og udleveringsteder af tidsskriftet

Den ny Verdenskultur: Udleveringssted **U** Studiegruppe **S**

Ballerup	3151 2434	U	Oslo	+47 9882 8168	U
Bogø By	2329 7658	U S	Randers	2993 3085	U S
Broager	2393 7838	U S	Sindal, Nordjylland	2628 4040	U
Brøndby	2015 7811	U S	Sorø	4026 5675	U
Dragør	3034 0713	U	Store Heddinge	2342 7888	U
Egernsund	2030 0850	U	Søborg	4022 2252	U
Esbjerg	3054 5065	U S	Thy	2013 2989	U S
Gilleleje	6083 8008	U S	Tommerup	2138 5380	S
Göteborg	+46 73677 9594	U S	Torup	6075 8855	U
Holmegaard, Sydsjælland	2081 6044	U	Valby	3672 1750	U
Horsens	2236 0179	U S	Vanløse	2087 6006	U S
Jægerspris	3151 2434	U	Viborg	2036 5580	U S
Klint, Nykøbing Sj.	5378 5272	U	Vissenbjerg	6137 9037	U
Kolding	6174 8655	U	Aalborg	2628 4040	U S
Kongens Lyngby	6070 7969	U S	Aarhus	4026 4094	U S
København	4040 2168	U			
Odense 2	2138 2638	U S			

Fremadrettet kan du få Den ny Verdenskultur på følgende måder:

Via vores årlige helsemesser og udstillinger i Danmark og evt. Norge.

Via vores foredrag i Livets Skole på Brøndbyøster Bibliotek, Kulturhuset Kilden (se s. 52).

Ved selv at afhente det på vores uddelingssteder. (Evt. tilbyd dig selv som udleveringssted, fremadrettet)

Eller ved at indsende en frankeret svarkuvert (i A4 format) med frimærke 70 kr. til:

Fonden Det Tredie Testamente, Vestre Gade 6A, 2605 Brøndby. Attn: Jan Langekær.

Det vil være en stor hjælp at få tidsskriftet Den ny Verdenskultur ud i hele landet, hvis der er nogen, som skal køre fra København/Horsens, kunne tage nogle kasser med til de forskellige udleveringssteder i Danmark, Sverige og Norge. Kontakt venligst redaktør Jan Langekær på telefon/sms 20157811 www.dettredietestamente.info

Hjælp til dannelse af nye studiegrupper og foredrag i Det Tredie Testamente

OPSTART

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser, og kan stille alt det nødvendige materiale af bøger, kosmiske symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay til rådighed, samt give råd og dåd om dette og hint.

Så henvend dig til:
LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab
Vestre Gade 6A, Brøndbyøster
2605 Brøndby
Jan Langekær
Mobil: 2015 7811
livetsskole.info

Forvandling:

Ligeledes er alle de mange humane Foreteelser: Kirker, Hospitaler, Forsorg, Røde Kors Institutioner, filantropiske Virksomheder og lignende Udslag af Kristendom. Men at den Religion ikke har formaaet at kunne gøre alle Mennesker til Kristusvæsener, er naturligvis en Selvfølge. Intet som helst Menneske kan skabe Menneskeheden om eller befordre Væsenets Forvandling fra Dyr til Menneske, ligegyldigt om det er en Kristus, Buddha eller Muhamed, ligegyldigt om det er aldrig saa færdigt et Væsen og fremtrædende som Mennesket i Guds Billede efter hans Lignelse. Denne Forvandling sorterer udelukkende under Guddommen og det enkelte Menneske selv.

“Livets Bog VII”, Stk. 2571, side 2786.

//

Frihed og frivillighed

Den frihed, som Martinus her nævner, vil føles der, hvor der ikke er tvang eller kontrol, og hvor man frit kan komme og gå, – og frit kan give, hvad man har lyst til.

//

Martinus skriver i artiklen GAVEKULTUR:

“Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det man ejer. Vort forhold til det “at give” er vort forhold til udviklingen.

Herpå ses det, hvor man står. Herpå ses det jordiske menneskes afstand fra at være et “færdigt” væsen, hvilket vil sige, den væsenstilstand, der i “Livets Bog” udtrykkes som “det rigtige menneske”. Dyrets natur er princippet “at tage”, – det virkelige menneskes natur er princippet “at give”.

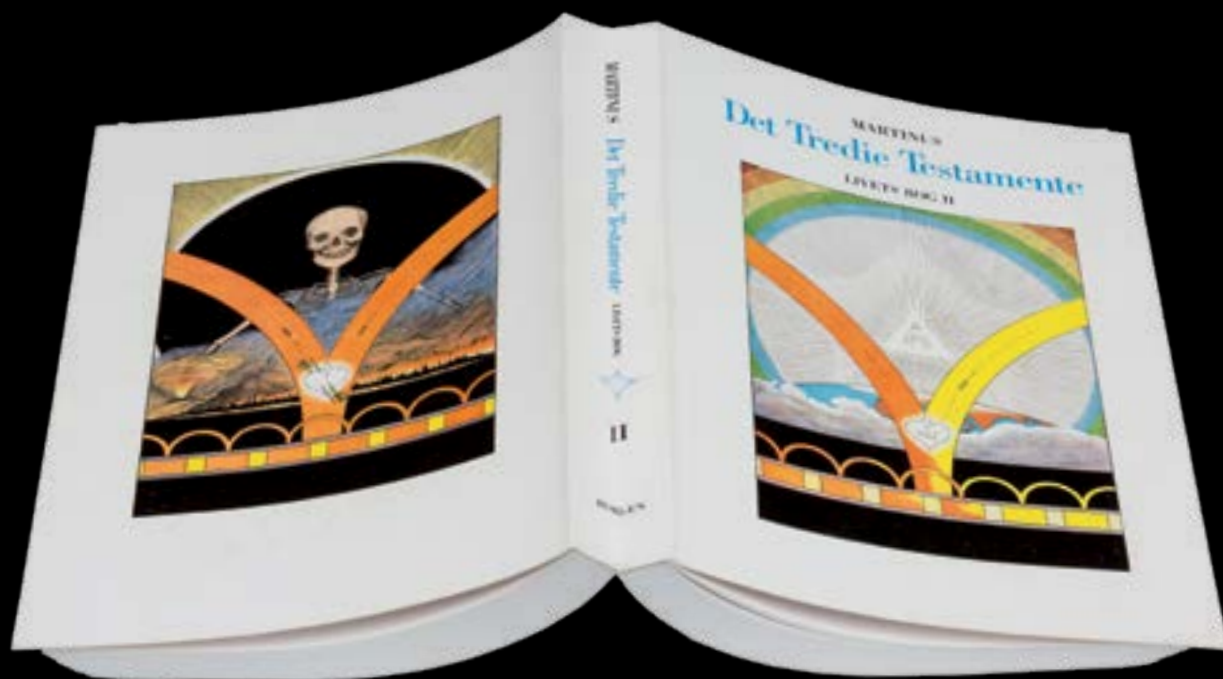
Det Tredie Testamente, Gavekultur, side 27.

...”Da gaveprincippet er det modsatte af tvangsprincippet, vil det, overalt, hvor det udvikler sig, resultere i en større og større frihed for samfundet såvel som for de enkelte mennesker.”

Det Tredie Testamente, Gavekultur, side 28.

DET TREDIE TESTAMENTE

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

LIVETS BOG I-VII

dettredietestamente.info
das-dritte-testament.info
thethirdtestament.info
al-3ahd-al-thaleth.info
livetsskole.info